

Enid
Blyton™

AFERİN GİZLİ YEDİLER

ARTİMİS GİRNE

AFERİN GİZLİYEDİLER

Enid Blyton

Çeviren: Görkem Köymen

ABG/24
AB/166
A/55

GİZLİ YEDİLER
Aferin Gizli Yediler
Enid Blyton

Orijinal Adı: Well Done, Secret Seven
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren: Görkem Köymen
Türkçe Düzenleme: Alp Özalp
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

1. Basım: Kasım 2008

3. Basım: Şubat 2011

ISBN: 978-605-0058-46-8

Enid Blyton © 1949
Hodder Children's Books, New Ed, 2006

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21
Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23
Faks: (212) 674 97 29
Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03
Faks: (212) 519 33 00
Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Enid Blyton'ın Kızından Okuyuculara Not

Sevgili Okuyucular,

Ben Gillian, elinizde tuttuğunuz kitabın yazar Enid Blyton'ın büyük kızıyım ve Gizli Yediler'in ilk yazılmaya başlandığı zamanı hatırlıyorum. Bu kitaplar çok özel çünkü Gizli Yediler'in kahramanları Peter, Janet ve diğerleri, hepsi aslında gerçekler.

Enid Blyton bir gün, yazmaya koyulacağı yeni kitabı için yayıncılardan biriyle buluştu. Kitabın gençlere mi, yoksa daha küçük çocuklara mı yazılması gerektiğini; gizemli olaylarla dolu bir roman mı, bir macera mı, yoksa bir okul hikâyesi mi olması gerektiğini tartıştılar.

Yayıncı güldü ve dedi ki, "Dört çocuğum sana gizli topluluklarından bahsetmemi istediler. Kendilerine Gizli Yediler diyorlar çünkü üç arkadaşları daha bu gizli topluluğun üyesi. Bahçenin dibindeki eski bir barakada toplanıyorlar ve şifreyi bilmiyorsan içeri giremiyorsun! Kendilerine üzerinde 'G.Y.' yazan özel rozetler bile yaptılar. Üyelerin rozetlerini takmalarını istiyorlar, hatta köpekleri Scamper bile hikâyelerinin bir parçası."

Bunun üzerine Enid Blyton evine gidince yayıncının en büyük oğlu Peter'a Gizli Yediler hakkında bir mektup yazdı. Zarfın içine de kendi aralarında bir ziyafet verebilmeleri için biraz para koydu ve gönderdi. Birkaç gün sonra Peter cevabında paralarıyla bir sürü şeker ve cips alıp afiyetle yediklerini yazdı!

Bu sırada Enid Blyton, daha sonraları Gizli Yediler Kısa Öykü Serisi'nin ilk kitabını oluşturacak olan, Eski Değirmen Evinin Gizemi adında, küçük bir öykü yazdı. Dünyanın dört bir yanından birçok çocuk Enid'e yolladıkları mektuplarda, "Lütfen, lütfen başka bir Gizli Yediler kitabı daha yazın ama bu seferki daha uzun olsun," diye istekte bulundular. Sonuç olarak yazar da Gizli Yediler'in ilk kitabını yazmaya koyuldu, böylece de işte karşınızda Gizli Yediler.

Gerçek Gizli Yediler şimdi büyükanne, büyükbaba olacak yaşa gelmişlerdir. Torunları Gizli Yediler kitaplarını okurken onlar hakkında ne düşünüyor, gerçekten merak ediyorum. Umarım kitapları sevmişlerdir ve umarım siz de aynı şekilde seversiniz.

Sevgilerle,

Gillian

Gizli Yediler Toplantısı

Rozetim nerede? Rozetim nerede?" diye sordu Janet. "Bu çekmecenin içine koyduğumdan eminim." Dolaptan mendiller, çoraplar, kurdeleler birer birer uçarak çıkıyordu.

"Janet!" diye bağırdı annesi sinirlenerek. "Ne yaptığına bir bak! Bu çekmeceyi daha bu sabah topladım. Ne arıyorsun, Gizli Yediler rozetini mi?"

"Evet! Bu sabah toplantımız var ve rozetim olmadan gidemem," dedi Janet. "Peter beni barakaya bile almaz, biliyorum. Rozetler konusunda çok hassas." Hop, bir mendil yığını daha havada uçtu.

"Görünüşe göre rozetini o çekmecedeki bulamayacaksın," dedi annesi ve yere eğilip üzerinde G.Y. harfleri yazılı olan yuvarlak rozeti aldı. "Baksana, bunu da dışarıya fırlatmışsın, seni şaşkın!"

"Olamaz, versene anne, hadi!" diye söylendi Janet. Ama annesi rozeti Janet'a vermedi.

"Hayır. Önce tüm savurduklarını toplayıp çekmecedeki yerleştireceksin," dedi.

"Ama beş dakika içinde Gizli Yediler toplantım başlayacak!" dedi Janet. "Peter çoktan barakamıza gitti bile."

"O halde sen de geç gidersin," dedi annesi ve odadan küçük rozeti de yanına alarak çıktı. Janet söylendi. Olabildiğince hızlı bir şekilde yerdekileri çekmecesine yerleştirmeye çalıştı. Ve merdivenlerden aşağıya uçarcasına indi.

"Yaptım, anne, söz, toplantı bitince yine düzelteceğim."

Annesi güldü ve rozeti Janet'a verdi. "Al bakalım öyleyse. Sen ve senin Gizli Yediler toplantılarının! Bu sıcak havada o küçük, havasız barakada nasıl buluşuyorsunuz, anlayamıyorum! Ayrıca da pencere ve kapıyı hep kapalı tutmanız şart mı?"

"Evet, öyle yapmalıyız," dedi Janet rozeti gururla üzerine takarken. "Ne de olsa biz çok gizli bir topluluğuz ve toplantılarımızı kimsenin duymaması lazım. Son zamanlarda pek bir olay olmadı. Bizi kendimize getirecek yeni maceralara ihtiyamız var, tıpkı en son başımıza gelen gibi."

"Bisküvi paketini de yanında götür," dedi annesi. "Portakal suyunu da alabilirsin. Bak Scamper seni bulmaya geldi!"

Tatlı altın spanyel koşarak odaya girdi. "Hav," dedi Janet'a. "Hav!"

"Tamam, tamam, geç kaldım biliyorum," diye karşılık verdi Janet, köpeğinin kafasını severken. "Sanırım Peter beni çağırman için yolladı seni. Hadi gidelim. Bisküviler ve meyve suyu için teşekkürler, anne."

Janet bisküvileri ve portakal suyunu kucaklayıp bahçeye indi. Barakaya yaklaştığı anda seslerini duymaya başladı. Anlaşılan diğer altı üye gelmişti bile!

Janet kapıyı çalarken Scamper da kapıya dayandı.

İçeriden altı ses bir ağızdan, "Şifre!" diye bağırdı.

"Macera!" diye seslendi Janet haftanın şifresini vererek. Şifreyi bilmeyen kimse toplantıya giremezdi.

Kapıyı Janet'ın erkek kardeşi Peter açtı, oldukça sinirliydi. "Şifreyi herkesin duyabileceği şekilde bağırmanın bir nedeni var mı?" diye sordu.

"Özür dilerim," dedi Janet. "Hep birlikte şifreyi sorunca siz, ben de bir anda bağırmalıyım gibi hissettim. Neyse ki, etrafta duyacak kimse yok. Bakın bisküvi ve portakal suyu getirdim."

Peter, Janet'ın rozeti takılı mı diye baktı. Kız kardeşini on dakika öncesine kadar çılgınca rozetini ararken görmüş ve bulamazsa onu içeri almayacağına karar vermişti. Ama işte rozet oradaydı, üzerinde takılıydı.

Janet barakaya girdi ve Peter arkasından kapıyı sürgüledi. Pencere de aynı şekilde sımsıkı kapalıydı. Sıcak yaz güneşi camdan içeri doluyordu ve Janet yakınarak yanaklarını sildi.

"Offf, burası dayanılmayacak kadar sıcak! Gerçekten, erimek üzereyim."

"Hepimiz eriyoruz," dedi Pam. "Burası sıcak havalarda haftalık toplantılarımız için uygun bir yer değil. Acaba dışarıda ağaçlık bir alanda mı toplansak, bir ağacın gölgesinde mesela?"

"Hayır," diye itiraz etti Jack. "Kardeşim Susie hep etrafımızda dolandır o zaman; gizli bir topluluk olmakla uzaktan yakından ilgimiz kalmaz."

"Evet, doğru, serince ve gizli bir yer olabilir belki. Kimsenin bizi bulamayacağı bir yer," dedi Colin. "Mesela, evimin bahçesinde kimsenin beni bulamayacağı, gizli bir yerim var. Sıcak değil ve çok da gizli."

"Neresi?" diye sordu Jack.

"Ağacın tepesi," dedi Colin. "Geniş dalları olan, iri bir ağacımız var, hatta üstüne birkaç yastık ve bir şeyleri saklamak için bir kutu bile koydum. Serin, esintili bir yer. Hatta dallar rüzgârda hafifçe sallanıyor. Ayrıca etrafı da çok güzel görebiliyorum. Eğer yanıma gelen biri olursa, hemen görebiliyorum yani!"

Herkes Colin'in anlattıklarını sessizlikle dinledi. Sonra gözleri parlayarak birbirlerine baktılar.

"Mükemmel bir fikir!" dedi Peter. "Kendimiz yapacağız! Kimsenin bilmeyeceği bir ağaç evi! Bunu yapabiliriz!"

Müthiş Bir Fikir

Gizli Yediler yeni fikri aralarında tartıştı. Hepsi de bunun çok akıllıca olduğunu düşünüyordu. Colin ise böylesine güzel bir fikir akıl ettiği için kendiyile gurur duyuyordu.

"Dalları ev yapmaya müsait, yeterince büyük bir ağaç bulabilirsek, çok güzel bir toplantı yerine sahip olabiliriz," dedi Peter. "Yukarıya tahtalar, kutular ve hatta yastıklar koyup bisküvi, içecek ve kitaplar için saklama gözü bile yapabiliriz."

"Harika olacak," dedi Janet. "Kimse nerede olduğumuzu bilemez ve konuştuklarımızı da asla duyamaz."

"Hadi bu sıcak barakadan çıkıp dışarıda uygun bir yer arayalım," dedi Colin. "Erimek üzere olan bir dondurmanın neye benzediğini iyi bilirim. Zavallı Scamper da sanki bir yarıştan çıkmış gibi nefes nefese soluyor."

Gerçekten de öyleydi. Uzunca ve dalgalı pembe dili dışarıda, nefes nefeseydi. Peter ayağa kalktı.

"Hadi oğlum. Nehir kenarından geçerken biraz su içersin."

Bisküvi kabını da yanlarına alıp dışarıya çıkmadan önce önlerindeki portakal suyunu içtiler. Scamper nehre doğru yürüdüklerini anlar anlamaz, koşarak su içmeye gitti.

"Hey Scamper! Sakın bütün nehri içeyim deme!" dedi Peter. Scamper diliyle suları içti de içti. Çocuklar Scamper'ı arkalarında bırakıp yollarına devam etti.

"Rüzgârlı Orman'a gidelim," dedi Colin. "Orada dev ağaçlar var, hem üzerilerine tırmanmak da zor değil."

Çok geçmeden Rüzgârlı Orman'a varmışlardı. Burası serin ve gölgelik bir yerd. "Şimdi dikkatlice uygun bir ağaç arayalım," dedi Jack. "Gizli Yediler'i taşıyabilecek kadar büyük bir ağaç olmalı yalnız!"

"Peki ya Scamper?" dedi Janet aniden. "O ağaca tırmanamaz. Toplantılara katılamayacak."

"Onu yukarı çekmek için bir düzenek yapabiliriz," dedi George.

"Bundan nefret eder," diye itiraz etti Peter. "Her neyse, o gerçek bir üye değil zaten. Gelmemesi sorun olmayacaktır. Ya da ağacımızın altında durup nöbet tutmakla görevli olabilir mesela."

"Ah, evet! Olur da birisi yaklaşırsa Scamper havlayarak haber verir," dedi Barbara. "İyi bir bekçi olacağından eminim."

"Ağaç bekçisi!" dedi Pam. "Bakın, şu ağaca ne dersiniz? Kocaman."

"Yeterince iyi değil," dedi Peter, kayın ağacının tepelerine bakarak. "Tırmanabilmemiz için uygun dalları yok. Kolayca tırmanabileceğimiz bir ağacımız olması lazım. Aksi takdirde tüm zamanımızı üzerine tırmanmaya ve aşağı inmeye harcarız."

Birbirlerinden ayrıldılar ve düşündükleri gibi bir ağaç aramaya koyuldular. Bir süre sonra o kadar da çok ağaç yokmuş gibi hissettiler. George tam da istedikleri gibi bir ağaç bulunduğunu düşündü ama üzerine tırmandıktan sonra bir ev için hiç de uygun olmadığını anladı.

"Hayır, bu ağaç iyi değil!" diye aşağı bağırdı. "Dallar fazla iç içe ve kalın."

Aşağıya indiğinde Jack'in sesi duyuldu. "Buraya gelin. Bu ağaç nasıl?"

Hep birlikte koşup Jack'in ağacına baktılar. "Evet," dedi Colin. "Gerçekten güzele benziyor. Şu alttaki dal yukarı çıkabilmek için çok uygun; tırmanırken ayaklarımızı gövdedeki şu girintilere sokabiliriz ve şuradaki diğer daldan da destek alabiliriz. Yukarıya doğru düzgünce devam eden dallar da çok güzel üstelik. Denemek için yukarı çıkacağım."

"Hayır, ben çıkayım," dedi Jack. "Önce ben buldum, siz sonra geldiniz."

Alt taraftaki dalın üzerine bastı ve ayaklarını sokmaya birebir olan delikleri kullanarak tırmanmaya başladı. Dallar da tam destek alabilmek için ideal yerlerden uzamıştı. Sonunda Jack, büyük dalların gövdeden çıktığı yere vardı.

"Burası ideall!" diye aşağıya seslendi. "Altı tane dal var, hepsi de aşağı yukarı aynı büyüklükte üstelik. Ayrıca gövdede bir tane de delik var. Burası güzel bir dolap olabilir. Hadi yukarı gelin! Herkes için yer var burada!"

Diğerleri de heyecanla yukarı tırmandı. Birinin çıkarken takılıp yardım isteyebileceğini düşünerek yukarıya en son çıkan Peter oldu. Aslında bu, herkesin kolaylıkla çıkabileceği türden bir ağaçtı.

"Bence bu, ormandaki en büyük ağaç," dedi Peter, herkes dalların üzerinde otururken. "Tüm dalların aynı seviyede olması ne de büyük bir şans. Söylediğin delik nerede, Jack?"

"Burada," dedi ve dayandığı yerden öne doğru eğildi Jack. Diğerleri de büyük deliği gördü. Jack elini deliğe sokup yokladı.

"Yaklaşık olarak bir metre kadar derinlikte," dedi. "Bir şeyler saklamamız için uygun bir yer olacak, tam istediğimiz gibi. O halde bu, yeni Gizli Yediler Ağacı, yani yeni toplantı mekânımız olsun mu?"

"Evet," dedi herkes birden ve güzel bir ağaç evi yapabilmek için gerekenleri konuşmaya başladılar.

Peter not defterini çıkarttı. "Evet," dedi. "Öneriler ve fikirler lütfen. Hepsini tek tek yazacağım."

Büyük Ağaç

Herkesin kafası fikir doluydu. "Burasını bir platform haline getirebilmek için, dalların üzerine küçük tahta parçaları koyabiliriz," dedi Colin. "Evdeki barakamızda biraz olması gerek."

"Ve sıkıca birbirlerine bağlamamız lazım," diye ilave etti Jack.

"Evet ve üzerine oturabileceğimiz bir şeyler de getirmeliyiz," dedi Pam. "Burada olmadığımız zamanlarda, eşyalarımızı ağacın gövdesindeki delikte saklayabiliriz. Yağmur yağabilir ne de olsa."

"Bunu yapamayız. Delik yeterince büyük değil," dedi Jack.

"Ben buradan ayrıldığımız zamanlarda eşyalarımızın üzerine örtmek için yağmur geçirmeyen eski, kauçuk bir branda getirebilirim," dedi Barbara. "Böylece hep iyi durumda kalırlar, ne dersiniz?"

"İşte bu iyi bir fikir," dedi Peter önündeki defterine not düşerken. "Başka fikri olan?"

"Ağacın içinde küçük bir doğal dolap," dedi Janet. "Kırılmayan bardaklar ve bunun gibi şeyler için harika. Ben bu tarzda eşyalar getirebilirim. Annem bir yere gittiğimiz zamanlarda, geri getirmek şartıyla istediğimi yanıma almama izin veriyor."

"Tamam, güzel," dedi Peter, acele acele not düşerken. "Döşemeyi tamamlamak için tahtalar. Sen bunları getirebilirsin belki, Colin."

"Birbirlerine bağlamak için de ip lazım. Ben de onu getiririm," dedi Jack. "Yastıkları da ben," dedi Pam.

"Kauçuk brandayı da ben getiriyorum zaten," diye araya girdi Barbara.

"Bardakları da ben," dedi Janet. "Peki ya sen George?"

"Ben de gizli dolabımız için biraz yiyecek getirebilirim," diye karşılık verdi George.

"Harika! Ve ben de içecekleri getiririm. İnanamıyorum, harika vakit geçireceğiz. Burası çok güzel bir toplantı mekânı olacak. Sakın gidip de canavar kız kardeşine bundan bahsetme, Jack."

"Sanki her zaman her yaptığımızı ona anlatıyormuşum gibi!" diye içerleyerek itiraz etti Jack. "Ağaç evimizi inşa etmeye ne zaman başlayalım?"

"Yarın olsun mu?" dedi Peter. "Henüz kimse tatil için bir yerlere gitmiyor. Her şeyi buraya getirmemiz uzun sürmeyecektir. Sadece bir ağaç evi yapacağız, hepsi bu!"

Ağacın altından yüksek bir inilti duyuldu. Sonra da kulakları tırmalayan bir ses.

"Ah, zavallı Scamper!" dedi Janet. "Ne zamandır bizi bekliyor. Eminim bizim kedi gibi yukarıya tırmanıp yanımıza gelmek istiyordur. Kısa bir süreliğine bile yukarıda olsa çıldırırdı!"

"Geliyoruz Scamper," diye seslendi Peter. Ağacın çevresine son bir kere daha baktı. "Bundan daha iyisi olamazdı," dedi. "Ve şimdi beklememiz gereken bir şey daha var."

"Neymiş o?" diye sordu Jack, aşağıya inmeye başlayarak.

"Gizli Yediler'in yapması gereken bir görev," dedi Peter. "Uzun zamandır hiçbir macera yaşamadık."

"Bunu söylediğin için memnunum," dedi Pam. "Ne zaman hiçbir şey olmadığını söyleyen başımıza bir olay geliyor!"

"Umarım haklısındır," diye karşılık verdi Peter. Ağacın yapraklarını yarararak ilerledi. "Ne kadar da uzakları görebiliyoruz!" dedi. "Ormanın hemen ardından, ta tepenin öbür tarafına kadar. Tepeye çıkan yolu bile görebiliyorum, hatta arabaları bile."

"Hadi," dedi Jack, ağacın yarısına kadar indiği yerden. "Geç oluyor. Çok acele etmem gerek, hem de çok. Annem toplantılarımızın hep çok uzun sürdüğünü söylüyor!"

"Ama ne olursa olsun, bu gerçekten de iyi bir toplantıydı," dedi Colin, hızlıca aşağıya kayarken. "Olamaz, şortumu yırttım."

"Ben de ağacı kaygan bir yer gibi düşünüp aynı şeyi yapmamalıyım anlaşılan!" dedi Barbara.

Scamper hepsine kocaman bir merhaba dedi. Gizli Yediler aşağı indikçe her birinin üzerine tek tek atladı. Havlıyor ve tüm sevinciyle çocukları yalıyordu. Peter güldü.

"Seni yaşlı, zavallı Scamper! Toplantı mekânımızı sevmeyeceksin, değil mi? Hey baksanıza, şuradaki deliği de biz toplantımızı yaparken beklemesi için Scamper'a kulübe haline getirelim mi?"

Gösterdiği şey, yakındaki bir ağacın neredeyse küçük bir mağaraya benzeyen oluşuydu. Yaşlı ve çürümüştü ve gövdenin en alt kısmındaydı. Tam da Scamper'a göreydi.

"Bir kemik koyup örtülerinden birini içeriye serebiliriz. Böylece orasının kendi yeri

olduğunu bilir," dedi Peter. "Ve biz de burayı korumasını söyleriz. Bizler aşağı ininceye kadar o da burada kalır."

"Evet, bizim gözcümüz olacak," dedi George. "Hem de en iyilerinden. Birisi yakına gelir gelmez havlamaya başlar."

Herkes Scamper için de güzel bir plan yapıldığından dolayı memnundu şimdi. Scamper yukarıya çıkıp barakada olduğu gibi toplantılara katılamayacaktı, ama en azından Gizli Yediler'e bir şekilde yardım edebilir ve nöbet tutarken o da kendini önemli hissedebilirdi.

"Hav," dedi Scamper, söylenen her sözü anlamış ve onaylıyormuş gibi. Kuyruğunu sallayarak en önden koştu. Diğerleri bilmeseyse bile o, artık yemek saatinin geldiğini gayet iyi biliyordu.

Ağaç Evi Yapmak

Ertesi gün çok ama çok heyecan vericiydi. Yoldan geçen biri Rüzgârlı Orman'da yolda koşturan çocukları ellerindeki eşyalarla göreceksin olsa şaşırır kalırdı.

Önce herkes yükümlü olduğu eşyalarla Peter'in evinde buluştu. Kız kardeşi Janet bardaklar, tabaklar ve kaşıklarla oradaydı. Colin de aynı şekilde, döşeme için Jack'in yapımında yardım edeceği birkaç parça tahta ile yerini almıştı. Jack metrelerce ipi beline dolamıştı ve içlerinde en garip görünen oydu.

Barbara dikkatlice katlanmış kauçuk brandasını yüklenmiş, birkaç eski yastıkla gelen Pam'e yardım ediyordu.

"Biraz eski ve ezilmiş gibiler," dedi Pam, "Ama sorun olacağını sanmıyorum. Bahçedeki barakadan aldım, yıllardır oradalar. Sadece altı tane bulabildim yalnız, bir tane daha bulmamız gerekli."

Janet, grubun toplantılarını yaptığı barakadaki yastıklardan almak için koşarak çıktı. Böylece yastıklar tamamlandı, toplam yedi tane oldu.

George'un biraz çikolatası ve enfes karışık bisküvileri vardı. "Annem verdi," dedi. "Hep senin annenin gizli grubumuzu beslediğini ve şimdi de sıranın kendisinde olduğunu söyledi."

"Harika," dedi Peter onaylayarak. "Ne kadar da lezzetler!" Kumbarasından biraz para almış ve toplantı için bir şise limonatayla birlikte portakal suyu da getirmişti. Yanında içmek için iki şise de su vardı.

Scamper bile bir şeyler taşımak durumundaydı! Yeni kulübesi için sıkıca bağlanıp rulo yapılmış örtülerinden biri ağzındaydı. Kendini çok önemli hissediyordu. Yapılan işlerde ona da bir görev verilmesi çok sevindirmişti.

"Haaaaav-Hav," diye ağzındaki örtüsüyle bağırdı.

"Herkes gibi o da bir şeyler taşımayı sevdiğini söylüyor," dedi Janet. "Öyle değil mi, Scamper?"

Scamper kuyruğunu salladı ve havlamaya çalışırken neredeyse örtüsünü düşürecekti. "Haaav," diye yanıtladı.

Yediler, yoldan ilerledi ve Rüzgârlı Orman'a vardılar...

"Ağacımızın gövdesine G.Y. kazımalıyız," dedi Pam.

"Evet, ama yapamayız," dedi Peter. "Babam duvarlara ve kaldırımlara yazı yazmanın, ağaçları oymanın yalnızca aptallara mahsus olduğunu söyledi. Eğer ki Gizli Yediler'den biri aptal olmak istiyorsa, dilediği gibi gruptan ayrılabilir."

Pam kırılmış bir şekilde, "Yalnızca G.Y. yazabileceğimizi söylemiştim," dedi. "Yapmak zorunda olduğumuzu değil. Bir sokak serserisi olmadığımı biliyorsun."

"Evet, biliyorum," diye karşılık verdi Peter. "Ben de sadece babamın söylediğini anlatıyordum. Hadi yukarı çıkmadan önce Scamper'ın küçük nöbetçi kulübesini tamamlayalım."

Scamper'a yeni 'kulübesi'ni göstermek keyifliydi. Her yeri kokladıktan sonra Scamper da gülüyormuş gibi bir yüz ifadesiyle ağzı açık, girişin önüne kuruldu.

"Yerini sevdi, gülüyor," dedi Janet. "Hadi dışarı gel, Scamper, örtünü sereceğiz daha. Sonra buranın sadece senin yerin olduğunu bilirsin - senin nöbetçi kulüben. Ve sen de nöbet tutan bekçi. NÖBET TUTAN, Scamper. Bu ne demek biliyor musun?"

"Hav," dedi Scamper ciddi bakışlarla ve dışarı çıktı.

Peter boş oyunun içerisine örtüyü serdi ve Scamper için bir kemik attı. Sonra da eski bir şapkasını içeriye koydu.

"Nöbetçi Scamper," dedi eliyle göstererek. "Seni yaşlı nöbetçi. Bu çok önemli. Şapkamı biz geri dönünceye kadar koru. Nöbet üzerindesin!"

Scamper tekrar içeriye girdi, ant içmişçesine şapkayı ve sonra da kemiğini kokladı. Kendi etrafında döndü ve önemli biri gibi girişe doğru oturdu. Artık Peter söyleyinceye kadar kimse onu kulübesinden çıkartamazdı. Öyle olması gerektiğini bildiği zamanlarda, o çok çok iyi bir nöbetçiydi.

"Şimdi etrafı koklayan, yalayan ve havlayan yaşlı Scamper olmadan kendi işimize dönebiliriz," dedi Peter. "Önce döşeme için tahtaları ve brandayı bağlayalım -sonra da birimiz ipin ucunu alıp her şeyi bir kerede yukarıya çekmek için ağaca çıkabilir."

Bu oldukça iyi bir fikir gibi gözüküyordu ama aslında değildi. Peter ipleri yeterince sağlam bir şekilde tahtalara bağlayamamıştı. Jack tam da hepsini yukarıya çektiği sırada, ipler bir anda açıldı, tüm tahtalar ve kauçuk brandayla beraber, ağacın dallarına çarparak düştü!

Tahtalardan biri Colin'in omzuna çarptı, açılan branda da Pam'ın kafasına düştü. Pam çığlık atıp ne olduğunu anlamaya çalışırken diğerleri kahkahalarla gülüşerek kenara kaçtılar.

"Pam, gerçekten zgnm!" dedi Peter, kauçuk brandayı zavallı Pam'in üzerinden alırken. "Bu sefer daha sağlam bağlayacağız."

"Bırak ben bağlayayım," dedi Colin omuzunu ovalayarak. "Bir kez daha üzerime gökten tahta yağmasını istemiyorum!"

"Ah, çok eğlenceli," dedi George. "Bu gerçekten çok eğlenceli! Eminim, kimse bir ağaç ev yaparken bu kadar eğlenmemiştir!"

Doyulmaz Eğlence

Yediler ağaç evini keyifle yaptılar. İşi bitirmeleri tüm sabahlarını aldı. Tahtaları döşeme için yerleştirmek ve sonra da ipe bağlamak düşündükleri kadar kolay olmadı.

Tahtalar kaymaya devam etti, aşağı düşüp durdular. Hepsini tekrar toplayıp yukarı çıkartmak çok rahatsız ediciydi. Her seferinde biri düştü ve her defasında Scamper haber vermek için havladı.

"Tahtayı düşürdüğümüz zaman fark etmediğimizi zannediyor," dedi Janet kıkırdayarak. "Olamaz, şimdi aşağı inme sırası kimde?"

"Bu bana bir sürü aşçının birlikte yemek pişirememesini anımsattı," dedi Jack. "Hepimiz dalların üzerinde oturmuşuz, tahtaları bir araya koymamız çok zor. Siz kızlar alttaki dallara gidin, hadi. Biz dört kişi bu işi halletmek için yeterli oluruz."

Kızlar birlikte alt taraftaki dallara inip güvenlikleri için ağacın diğer tarafına geçtiler. "Olamaz! Yastıklardan biri düştü!" dedi Pam. "Boşver, bekleyebilir. Nasılsa birazdan başka bir tahta daha düşer. Onu almak için inen, yastığı da alır."

Erkekler tahtaları yerlerine koyup güzelce birbirlerine bağlarken oldukça eğlenceli vakit geçirdi. Sonunda işi düzgün bir şekilde bitirmişlerdi.

"Şimdi sağlam oldu," dedi Jack, yavaşça platformun üzerinde yürüyerek. "Tahtaların arasında herhangi bir açıklık yok ve hiçbiri de yerinden çıkmaz. Bu defa gerçekten iyi iş çıkarttık."

Kızlar yukarıya gelip hallerinden hoşnut bir şekilde yerdeki döşemeye baktı. Yere düşen yastık yerden alındı ve ahşap platform yedi tane kirlice yastıkla oldukça rahat bir yere benzemişti.

Bardaklar, tabaklar, içecekler, bisküvi kabı ve paket paket çikolataların hepsi saklama dolabındaki yerlerini aldı. Kauçuk branda, sağlam bir şekilde dallardan birine bağlandı ve Yediler ayrılırken yastıkların ve döşemenin üzerini kaplamak için hazır bir hale getirildi.

"İşte!" dedi Peter, kıvançla. "Yeni karargâhımız, Gizli Yediler Topluluğu'nun yeni toplantı yeri. Aşağıda bekçimiz de var. Bir sonraki maceramız için her şey hazır, tabii macerayı bulabilirsek!"

"Bulamazsak da umrumda değil," dedi Pam. "Bu kadarı da benim için yeterli derecede macera. Böylesine bir ağaç evine sahip olmak müthiş! Hey, işte rüzgâr

geliyor!"

Şiddetli bir fırtına esti ve ağacın dallarıyla beraber platformu da sarstı.

Platformun da sallandığını hissedince, "Çok güzel!" dedi Janet. "Kendimi sanki teknede gibi hissediyorum; bu his tıpkı bir gemide olmaya benziyor."

"Saat yarım oldu," dedi Peter. "Hadi bisküvilerimizi yiyip bir şeyler içelim, sonra da eve gideriz. Öğleden sonra geri gelebiliriz. Eğlenmek için kitap ve oyun getiririz."

"Yetişkinlerin yemeklerimizi bitiremeyiz diye, sofraya oturmadan önce bir şeyler atıştırmamıza niye bu kadar kızdıklarını anlayamıyorum," dedi Janet, bisküvisini dişlerken. "Bu leziz bisküvilerden altı tane yesem bile, kendimi hâlâ aç hissederim."

"Evet, ama tüm yiyebileceğin bir tane," dedi Peter, bisküvi kabının kapağını alalecele kapatırken. "Her seferinde altışar tane yersek, hemen bitiririz. Bu koca kabın içindikilerin bizi uzun zaman götürmesi gerek!"

Öğleden sonra herkes ağaç evine geri döndü. Scamper bekçi olarak aşağıdaki kulübesinde yerini aldı. Görevini artık anlamış gibiydi ve Gizli Yediler bir bir yukarı çıkarken o da kuyruğunu sallıyordu.

Öğleden sonra rüzgâr daha kuvvetliydi ve platformun sallanması Yediler'in hoşuna gidiyordu. "Neredeyse suyun seslerini duyacağımı hissediyorum artık," dedi Janet. "Tıpkı bir kayak gibi. Bunu sevdim!"

Platformun üzerindeki yastıklara oturup dayandılar. Konuşuyor, okuyor ve George'un çikolatalarından ısıyorlardı. Rüzgârın etraflarında hışırdattığı yaprakların sesini duymak ve saçlarındaki esintiyi hissetmek güzeldi.

Ve bir anda Scamper aşağıda havlamaya başladı. "Hav-hav, havvv, havvv, HAW! Havv-havv-hav-hav-HAV!"

"Ne oldu, Scamper?" diye sordu Peter ve dikkatlice ağaçtan aşağı doğru baktı. Bir ses duydu.

"Hey, senin derdin ne? Sakın ha benim veya kedimin yakınına geleyim deme!"

"Bir çocuk var," diye fısıldadı Peter, diğerlerine. "Pasaklı birine benziyor. Boynuna sarılmış bir kedisi var. Scamper çılgınlar gibi üzerine atlıyor."

"Ona zarar vermez," diye fısıldadı George. "Umarım ağaca tırmanmasını engeller! Belki çocuğun da buraya çıkmak istediğini zannetti. Kedi nerede? Biraz çekil de ben de göreyim."

Peter kenara çekilmeyince George onu itti. Peter tahta döşemeleri tutan iplerden birine tutundu ve tahta yukarıya doğru kalktı. Neredeyse kafa üzeri aşağı düşecekti ama dallardan birini son anda yakalayarak kendini durdurdu.

Pam bir anda korkuyla haykırdı. Peter ise hemen susması için dürttü. "Sessiz ol!" dedi. "Gizli yerimizin daha ilk günden öğrenilmesini mi istiyorsun?"

Pam'ın çığlığıyla irkilen çocuk etrafına bakınmaya başladı. Sesin nereden geldiğini düşünemedi ve en sonunda ağacın tepesine doğru başını kaldırdı.

"Hey! Orada kimse var mı? Kimsiniz?"

Kimse tek kelime etmedi. Pam çatlayacağını sanana kadar nefesini tuttu. Peter ise dik dik kendisine bakıyordu.

"Orada kimse var mı?" diye yeniden bağırdı çocuk. "Yukarıya bakmaya geliyorum."

Peter sızlanmaya başladı. Tam da korktuğu şey başlarına gelmişti!

Ama Scamper'm başka fikirleri vardı. Ne yani! Tanımadığı, garip bir çocuk onun koruduğu ağaca mı tırmanacaktı? Böyle bir şey olamaz!

Scamper hırlayarak çocuğun üzerine atladı. Onu ısırmayı hatta incitmeyi bile düşünmüyordu, ama çocuk böyle olduğunu bilemezdi. Ağacın en alt dallarından birine uzandı ve hızlıca sinirlenen Scamper'a dönüp koparttığı dalı yere koydu.

"Sorun nedir? Neden bu kadar kızdın? Aşağı in. Eğer küçük kedimin peşindeysen bir kere daha düşünmeni tavsiye ederim. Aşağı in dedim!"

Ama çocuk ağaçtan uzaklaşınca kadar, Scamper havlamayı ve çocuğun üzerine atlamayı kesmedi. Yabancıнын ağaca tırmanmaktan vazgeçtiğini anlar anlamaz ise yeniden arkadaş canlısı haline döndü. Çocukla ağacın arasına geçti ve kuyruğunu sallamaya başladı.

"O ağaca neden tırmanmama izin vermedin, anlamıyorum, ama sen beni istemiyorsan, ben de seni istemiyorum." Yediler çocuğun dediğini duydu. "Nasıl da sen burada değilken de her zaman gelip o ağaca tırmanabilirim! Şimdi gidiyorum. Kedimi nasıl da korkuttuğuna bir bak!"

Çocuğun yürümesiyle birlikte yerdeki çalı çırpının çıtırtıları duyuldu. Scamper bir kez daha uyarırcasına havladı ve 'bekçi kulübesine' döndü. Yaptığıyla övünüyordu. İşte! O iyi bir gözcüydü. O izin vermediği sürece kimse ağaca tırmanamazdı.

Aşağıdaki sesler tamamen kesilinceye kadar Yediler çıt çıkartmadı. İlk olarak Pam konuştu. Ağlayacak gibiydi.

"Özür dilerim, özür dilerim! Bana kızmayın! O an ağaçtan aşağı düşeceğini sandım, Peter, kendimi tutamadım."

"İyi, tamam. Bir kez daha aynı şeyi yaparsan gizli topluluğumuzda yerin kalmaz," dedi Peter. "İlk günden güzel ağaç evimizi ele veriyordun!"

Pam kıpkırmızı oldu. "Söz veriyorum, bir daha yapmayacağım," dedi kısık bir sesle. "Her neyse, çocuk gitti. Henüz bir zararı olmadı."

"Neyse ki Scamper var," dedi Peter, halen kızgın bir tavırla. "Geri dönmeyeceğini nereden biliyorsun peki?"

"Ağacı hatırlamaz," dedi Pam. "Telaşlanma, Peter. Zaten kendimi yeterince kötü hissediyorum."

"Biraz daha çikolata yiyin," dedi George konuyu değiştirmek istercesine. Kimsenin tüm olanlara aslında kendisinin neden olduğunu ve Pam'ın bu yüzden çığlık attığını hatırlamasını istemiyordu.

"Teşekkürler," dedi Peter çikolata alarak. Diğerleri de aynısını yaptı ve bir anda daha iyi hissetmeye başladılar. Hem yiyor, hem de Scamper'ın ne kadar iyi bir bekçi olduğunu konuşuyorlardı.

"Eminim ki kulübesine geri dönmüş, olabildiğince dikkatli oturuyordur," dedi Jack. "Keşke onun gibi bir köpeğim olsaydı. O harika."

"Bence çocuk geri gelmeyecek," dedi Colin bir süre sonra. "Bence ormanda öylesine yürüyordu! Yürüyüşe yanına kedisini de alarak çıkması komik."

"Hadi iskambil oynayalım," dedi Pam. "Yanımda kart getirdim. Oynarken bir şeyler içmeye ne dersiniz? Acayip susadım."

Ağacın tepesi gerçekten eğlenceliydi. Portakal suyu içtiler, çikolatalı bisküvi yediler ve yorucu iskambil oyunları oynadılar. Rüzgâr arada kartları uçurup savuruyordu.

"Sanırım domino oynamak daha iyi," dedi George en sonunda. "En azından taşları kolayca uçmuyor. Olamaz, kartlardan biri yine uçtu. Yarın domino getireceğim."

Saat akşam beş olduğunda artık eve gitme vakti gelmişti. Yastıkları muntazamca bir kenara koyup üzerlerini kauçuk brandayla kapladılar. Diğer her şeyi ağacın gövdesindeki dolaplarına kaldırdılar. Küçük gri bir sincap aniden dalda koştu, heyecanla bakıp kaçtı.

"Merhaba!" dedi Peter sincaba. "Nasılsın? Ailen nasıl? Sakın dolabımızdakileri çalayım deme!"

Sincap mırıltılar çıkarttı ve bir anda kayboldu. Herkes kahkahalara boğuldu, Scamper sesleri duyup havladı.

"Tamam, Scamper! Geliyoruz!" diye seslendi Peter. "Ve bu kadar iyi bir bekçi olduğun için bir çikolatalı bisküviyi hak ettin. İşte iniyoruz!"

Ertesi Sabah

Ertesi sabah herkes Peter'ın evinde bir araya geldi ve Rüzgârli Orman'ın yolunu tuttular. Bazıları yiyecek bir şeyler getirmişti ve Peter da yine içecek taşıyordu. Janet'in elinde Colin'e vermek için koca bir kitap vardı.

"İşte sana bahsettiğim babamın kitabı," dedi. "Gemilerle ilgili - her tür tekne var içinde. Sana göstermek için getireceğimi söylemiştim. Ama babam iki ya da üç gün içinde geri getirmem gerektiğini söyledi. Yani okuman fazla uzun sürmesin."

"Çok teşekkür ederim," dedi Colin ve kitabı aldı. Çok sevinmişti. Gemileri seviyordu ve bu da harika bir kitap. Çok dikkatli okuması gerektiğini biliyordu.

Scamper da her zamanki gibi onlarla yürüyordu. Rüzgârlı Orman'a geldiler ve ağaca yöneldiler. Scamper hemencecik 'bekçi kulübesi'ne geçti ve ciddiyetle yerine oturdu. Kendini çok önemli görüyordu.

Havlarken Janet da köpeğin kafasını sevdi.

"Evet, biliyoruz, Scamper. Sen iyi bir bekçisin," dedi. "İyi köpek!"

Herkes ağaca tırmandı. Peter kauçuk brandayı yastıkların üzerinden aldı ve platformu güzelce yerleştirdi. Tam bu işleri bitirirken kızların söylenmelerini duydu. "Bakın! Bisküvi kabının kapağı gitmiş ve içindeki bisküvilerin çoğu da yerinde yok! Burada bayağı bir bisküvi bırakmıştık, ama şimdi yalnızca birkaç tane var. Ayrıca çikolataların da bir kısmı yok ve limonata şişesi de boş. Neredeyse yarısı doluydu." Hepsi birden deliğin içine baktılar. Evet, bisküviler kesinlikle gitmişti. Gizli Yediler birbirlerine baktı ve Janet konuşmaya başladı.

"Ne düşünüyorum, biliyor musunuz? Bence bunu o küçük, yüzsüz sincap yaptı! Eminim biz gittikten sonra geldi ve deliğin içerisine bakıp her şeyi aldı. Sincaplar çok zekidir!"

"Peki ya limonata?" diye şüpheli gözlerle sordu Peter.

"Sincaplar tıpkı maymunlar gibi ellerini kullanır," dedi Janet. "Onları avuçlarının içinde fındık tutarken gördük. O sincabın şişenin mantarını açabilecek kadar zeki olduğundan şüphem yok. Sanırım limonatayı döktü ve tadını sevmeydi."

"Bir sincabın şişenin mantarını açabildiğine ve hatta şişeyi boşalttığına inanabilirim, ama tüm bunlardan sonra mantarı şişeye geri takan bir sincaba inanmam. Sanırım bunu o çocuk yaptı!" dedi Peter.

"Bence de," diye katıldı George. Ama diğerkleri öyle düşünmüyordu. Sincap olduğundan eminlerdi.

"Her neyse, hadi bu kadar üzölmeyelim," dedi Jack. "Bugün için de bir sürü yiyeceğimiz var nasılsa. Eğer sincap bisküvi ve çikolata seviyorsa, istediğı kadar alabilir."

Bu sabah daha mantıklı davranmış ve yanlarında oynamak için domino getirmişlerdi. Ama aslında bugün oynamak için yanlarında iskambil de getirebilirlerdi, çünkü önceki günkü gibi rüzgâr yoktu. Güneş görünmemekle beraber, bulutlar alçaktan geçiyordu.

"Umarım yağmur yağmaz," dedi Colin gökyüzüne bakarak. "Sanırım yağacak ama."

"Olsun, korkmamıza gerek yok. Ne de olsa yaşlı, sıkı yaprakları olan bir ağacın altındayız," dedi Pam. "Bence buraya bir damla bile yağmur düşmez."

Sonrasında yağmur başlayınca damlalar yaprakların üzerine düştü ve tam da çocukların düşündüğü gibi platformun üzerine yalnızca bir ya da iki damla geldi. Ama Colin yine de endişeliydi.

"Ben yine de en iyisi bu kitabı dolabımızın içersine koyayım," dedi. "Değil mi, Janet? Eğer ıslanırsa baban bizimle bozuşabilir."

"Evet, olabilir," diye katıldı Janet. "Kitapları onun için çok değerlidir. Deliğın arkalarında bir yere doğru koy, orada bir damla bile gelemez."

Böylece Colin kitabı kapayıp da, deliğın içindeki abur cuburların arkasına koyarken oyun durdu. Yağmur daha hızlı yağmaya başladı. Oturup yaprakların üzerine damlayan yağmuru seyredip dinlemek daha eğlenceliydi ve hâlâ platformları ıslanmıyordu.

Yemek saatine doğru yağmur durdu. "Sanırım en iyisi koşarak dönmek olacak," dedi Peter, dalların arasından mavi gökyüzünün görölebildiğı bir yer var mı diye bakarak. "Şimdi, eşyalarımızı ne yapalım? Sizce giden bisküviler ve çikolatadan sonra burada bırakmak emniyetli mi?"

"Ben sorun olacağını sanmıyorum," dedi Pam, her şeyi ağaçtan indirip eve taşımaktan korkarak. "Eğer o sincap ya da hırsız her kimse, bardakları, yastıkları ve diğerk şeyleri dün almadıysa, bugün de almayacaktır. Zaten yalnızca birkaç tane bisküvimiz kaldı."

"Tamam, o halde," dedi Peter. "Yastıkları brandayla örtüp gideceğiz. Scamper! Geliyoruz!"

"Hav!" diye cevap verdi Scamper ve diğerkleri onun ağacın gövdesine zıplarken

çıkardığı sesleri duydu. Scamper da tek başına bekçi kulübesinde çok sıkılmıştı.

Ağaçtan aşağı dikkatlice indiler çünkü yağmur ağacın gövdesini kayganlaştırmıştı. Scamper onlara harika bir merhaba dedi.

Herkes evlerine döndü. Ne yazık ki, hiç kimse Colin'in gemi kitabını taşımadığını fark etmedi. Kitap Colin'in aklından tamamen çıkmıştı ve halen ağacın üzerindeki deliğin içerisinde, sakladığı yerde duruyordu.

Rüzgârlı Ormanda Gece Vakti

Gece yatağa girmek için pijamalarını giyene kadar Colin, gemilerle ilgili kitabı hatırlamadı. Ama sonra bir anda aklına geliverdi! Kitap neredeydi?

Ve ardından nerede unutmuş olabileceğini düşündü. Ağacın deliğinde bırakmıştı. Bu berbat bir şey! Yaramaz sincabın kitabı bulup da sayfalarını kemirdiğini hayal etti. Bir fırtınanın gelip yağmuru delikten içeri soktuğunu ve kitabın sıırılsıklam olduğunu hayal etti! Janet'in babası nasıl da kızardı kim bilir!

Colin son sürat yeniden giyindi. Gitmeli ve kitabı almalıydı ama bundan ailesinin haberi olmamalıydı. Bu gece evde sanki hep birileri geziniyordu. Üst kata çıkanlar, holde dolaşanlar, bahçeye girip çıkanlar. Çıldırııcı bir durumdu adeta.

Colin on buçuğa kadar camının önünde oturdu. Ailesi hiçbir zaman yatağa uyumaya gitmeyecek miydi yoksa? Büyükannesinin üst kata çıktığını duydu.

Saatler on biri gösterene dek, Colin evden dışarı çıkmanın güvenli olmadığını düşündü. Dikkatlice bahçeye indi ve bir anda uyanık bir baykuşun ötmesiyle yerinden zıpladı. Durdu.

Karanlıkta ağacı bulabilir miydi? Artık hava iyice kararmıştı ve ormanın içinde her yer zifiri karanlık olacaktı. Colin bir anda korkunun kötü hançerini yedi. Geceleyin Rüzgârlı Orman'ın içi pek de hoş olmayacaktı. Ya şaşırır ve ağacı bulamazsa? Ya kaybolursa? O zaman işte kendini gerçek bir aptal gibi hissederdı ve annesi de endişelenip ona çok kızardı.

Yolda Peter'in evinin önünden geçecekti. Peter uyanık mıdır acaba, diye merak etti. Eğer öyleyse, arkadaşının, kendisine eşlik edeceğinden emindi. Peter'in bahçesine girdi ve sessizce çiftlik evine doğru yaklaştı. Peter'in odasının nerede olduğunu biliyordu.

Çiftlik evi tamamen karanlığa gömülmüştü. Herkes yataklarında olmalıydı. Colin eline küçük bir çakıl taşı aldı ve dikkatlice Peter'in camına fırlattı. Taş, tekrar yere düştü. Colin bir başka taş daha attı Peter'in camına doğru.

Ama ilk seferki gibi olmadı çünkü cam açıktı ve taş içeri uçup yatağında uyuyan Peter'in yanağına çarptı.

Peter zıplayarak uyandı, yatağında doğrulup dikkatlice karanlık odanın içerisine baktı. Ne olduğunu merak ederek yanağını ovaladı. Başka bir taş içeri girdi ve bu defa da duvara çarptı.

"Bu da nesi! Birisi içeriye taş atıyor!" dedi kendi kendine ve dikkatlice camın yanına gitti. Aşağıda dikilen birini gördü.

"Kim var orada?" diye olabildiğince ses yapmadan fısıldamaya çalıştı.

"Benim, Colin!" diye fısıldadı diğer ses. "Peter, dikkatlice dinle! Babanın kitabını ağacın oyuğunun içerisinde bıraktım. Hemen geri almam lazım. Benimle gelir misin?"

"Ah, evet," dedi hemen Peter, gecenin bir yarısı Rüzgârlı Orman'a gidip de ağaç evlerine çıkmanın nasıl da heyecan verici olabileceğini düşünerek. İşte bir macera! Harika!

Üzerine hemen bir süveter ve bir kot geçirip camının tam önünde yavaşça büyüyen ağaca tutunarak indi. Ve Colin'le beraber iki gölge olarak bahçe yolunda ilerlediler.

Colin, Peter da kendisine katıldığı anda kendini çok cesur hissetmeye başladı. "Ağacı bulamamaktan korkuyordum," diye fısıldadı, yolda ilerlerken. "Sen yön tayin etmede çok iyisin, karanlıkta bile rahatça bulabileceğini düşündüm."

"Evet, sanırım bulabilirim," dedi Peter. "Ama yine de yanıma fenerimi aldım. Çok eğlenceli, değil mi?"

Rüzgârlı Orman'a ulaştılar. Bu gece orman oldukça sessizdi. Çok hafif bir esinti vardı ve ağaçlar neredeyse hiç ses çıkartmıyordu. Yeniden bir baykuşun karanlığın derinliklerinden gelen sesi duyuldu ve ikisi birden yerlerinden zıpladı. "Neyse ki fare değilim," dedi Peter. "Bir baykuşun sesini duyar duymaz korkudan kaskatı kesilirdim!"

Biraz sonra ağaçlarına geldiler. İlk önce Peter yukarıya çıktı ve feneri karanlıkta tırmanmaya zorlanan Colin için aşağı doğru tuttu. Sonunda platforma ulaşmışlardı. Ağaç evleri Peter'ın fenerinin ışıkları altında farklı ve harap bir yer gibi gözüküyordu.

"Hadi şimdi kitabı alalım," dedi Colin ve ışığı ağaçtaki oyuğa doğrulttu. Aniden bir şey fark etti.

"Hey! Birisi buraya yine gelmiş! Her şey karman çorman ve dağınık, sanki birisi bir şey aramış gibi. Büyük bir ihtimalle yemek."

"Evet, ama pek bir şey bırakmamıştık ki," dedi Peter. "Hayır! Bu o sincap olamaz. Tüm bunları ağaç evimizi keşfeden biri yapmış olmalı. Kitabın burada mı?"

"Neyse ki evet," dedi Colin. "Buraya kim geliyor olabilir, Peter, çok sinir bozucu!"

"Bilemiyorum," dedi Peter. Ve hemen ardından garip bir ses duydu. Ses çok kısıktı ve ağaçta bir yerlerden gelmişti.

"Sen de duydun mu?" diye fısıldadı Peter. "Sanki bir kedi miyavlaması gibiydi ama burada kedi olamaz ki!"

Feneriyle bir kedi bulmak için etrafa bakmaya başladı Peter ve bir anda Colin'i dürtüp eliyle bir şey işaret etti.

Işığın altında bir çift çıplak ayak vardı. Birisi -birisi, tam üzerilerindeki dalda sessizce oturuyordu. Ayakları fenerin ışığında görünmüştü. Orda oturan kim olabilirdi ki acaba?

Ağaç Evindeki Kim?

Peter ansızın iki çıplak ayağı yakaladı ve sıkıca tuttu. Bir anda bağırışlar duyuldu ve ayaklar tekmelemeye başladı. Ama Peter sıkıca tutuyordu.

"Aşağıya geleceksin," dedi sinirli bir şekilde. "Kimsin sen? Nasıl olur da buraya ağaç evimize gelip etrafı dağıtabilirsin! Aşağı gel dedim!"

"Bırak beni," dedi çocuğun sesi ve kedi miyavlaması yeniden duyuldu. Bir anda Peter ve Colin alttaki dala atlamış, oradan ardına kadar açık yeşil gözleriyle kendilerini izleyen kediye gördüler.

"Kedi!" dedi Colin. "Bu o kedili çocuk olmalı! O günden sonra buraya gelen oymuş!"

"Çekme, aşağı çekme!" diye bağırdı, üst daldaki çocuk. "Kayıyorum."

Peter ayaklarını bıraktı. "O zaman aşağıya gel ve sakın aptalca bir şey yapmaya kalkma çünkü biz burada iki kişiyiz," dedi.

Ayaklar yavaşça aşağıya uzandıktan sonra bacaklar göründü ve sonra da sıska bir vücut. En sonunda artık çocuk karşılarındaydı. Korkmuş ve yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Otur," diye emretti Peter. "Sakın hareket etme. Şimdi bizim ağacımızda ne yaptığını söyle."

Çocuk, Peter'ın dediğini yapıp oturdu. Asık bir suratla her ikisine de baktı. Zayıf ve solgundu ve saçlarının kesilme zamanı çoktan geçmişti.

"Buraya yalnızca saklanmak için geldim," dedi. "Dün gece birkaç bisküvinizi almak dışında hiçbir bir zarar vermedim. Ama siz de benim kadar aç olsaydınız, aynısını yapardınız."

"Neden saklanıyorsun?" diye sordu Colin.

"Evinden falan mı kaçtın yoksa?"

"Size söyleyemem," dedi çocuk. "Belki de polise gidersiniz sonra."

"Hayır, gitmeyiz," dedi Colin. "En azından yardım edebileceğimiz bir konuysa. Hem niye polise gidelim ki?"

Kedi yavaşça çocuğa doğru yürüdü ve paltosunun üzerine sarıldı. Colin ve Peter kedinin bir bacağının kanadığını fark ettiler. Çocuk yavaşça elini yaraya götürdü ve okşadı. Kedi mırıldamaya başladı.

Çocuk o kadar da kötü biri olamazdı çünkü kedisini gerçekten seviyordu ve kedisi de ona güveniyordu. Peter ve Colin asık suratlı çocuğa baktılar.

"Devam et, anlat bize," dedi Peter, fenerini çocuğun yüzüne tutarak. "Sana yardım edebiliriz."

"Bu gece burada kalmama izin verir misiniz?" diye sordu çocuk. "Beni bulamamışlar diye. Rüzgârlı Orman'da bir yerde olduğumu biliyorlar."

"Kim?" diye sordu Peter. "Bize her şeyi anlat. Adın ne mesela?"

"Jeff," diye cevapladı çocuk, halen kedisini okşuyordu. "Her şey annem hastaneye gittiği zaman başladı. İkimiz birlikte yaşıyorduk çünkü babam öldü. Yani sadece ikimizdik. Annem hastaneye yatınca ben de amcam Harry ile eşi Lizzy'nin yanına gönderildim."

"Tamam, devam et," dedi Peter. "Neden kaçtın?"

"Orada bir hafta kaldım ve annem hastaneden dönmedi. Kimse bana hiçbir şey söylemedi. Onun hiç hastaneden çıkmayacağını bir düşünsenize. Ben ne yaparım? Tek sahip olduğum şey kedim." "Anlıyorum ama amcan ve yengen sana bakmazlar mı?" diye sordu Peter.

"Bakmalarını istemiyorum," diye cevap verdi Jeff. "Onlar kötü. Annem de hep öyle derdi, bunu biliyordu. Kötü arkadaşlara sahipler ve kötü şeyler yapıyorlar."

"Ne yapıyorlar mesela?" diye Peter tekrar sordu.

"Hırsızlık ve en kötü şeyleri," dedi Jeff. "Bana karşı iyilerdi, yani bana yemek verdiler ve amcam bazı elbiselerimi yamadı ama kedime karşı çok acımasızlardı."

Colin ve Peter, Jeff e sempatiyle baktı. Peter biliyordu ki, binleri Scamper için kötü şeyler düşünseydi, o da aynı Jeff'in verdiği tepkiyi verebilirdi. "Kedinin bacağını onlar mı yaraladı?" diye sordu.

Jeff kafasını salladı. "Evet. Amcam tekme attı. Şimdi o kadar kötü değil ama ilk zamanlar çok daha fenaydı. İşte bu yüzden, evden kaçtığım gün kedimi de yanıma aldım. Boş bir evde saklandım önceleri, ama peşimden geldiler. Sonra da bu ormana geldim ve köpeğiniz havladığında bu ağacın tepesinde olduğunuzu anladım. Siz gidince de yukarı çıktım."

"Anlıyorum," dedi Peter. "Ve bizim bisküvilerimizi ve çikolatamızı yedin. Ama neden amcan ve yengen seni hâlâ rahatsız ediyorlar? Ne zaman istesen geri dönebileceğini biliyor olmalılar."

"Yengem bir şey yapmıyor," dedi Jeff. "Amcam ve arkadaşı Bay Tizer. Çok şey bildiğimden korkuyorlar."

"Ne hakkında çok şey?" diye sordu CoLin.

"Ben oturma odasında uyurdum," diye anlatmaya başladı Jeff. "Ve sonra bir akşam yaptıkları bir plan hakkında konuştuklarını duydum. Yalnızca birkaç şey duydum ve söylenenleri anlayamadım. Yattığım yerde daha rahat olabilmek için döndüğüm anda, amcam üzerime atladı ve beni konuşulanları dinlemekle suçladı."

"Onlar da şimdi senin gidip duyduklarını birine anlatmandan korkuyorlar," dedi Colin. "Çok şey duydun mu?"

"Hayır, duyabildiklerimin hiçbir anlamı yok," dedi Jeff. "Ama buna inanmıyorlar ve peşimdeler. Bugün Bay Tizer'ı köpeğiyle birlikte ormanda gördüm. Beni arıyorlar ve ben de korkuyorum. Bu yüzden ağaç evinizin tepesindeyim. Burada kalamaz mıyım?"

"Evet, geceyi burada geçirebilirsin," dedi Peter. "Yastıkları çıkart, kendine rahat bir yer yap. Ve yarın hepimiz gelip neler yapılabileceğini konuşuruz! Merak etme, Gizli Yediler her şeyi halledecek!"

Başka Bir Toplantı

Peter ve Colin, çocuğun yastıkları kauçuk brandanın içerisinden çıkarmasına yardım ettiler. Kedi de yandaki dallardan birine oturmuş, izliyordu. Tatlı, küçük bir kedicikti. Tüy yumağı bir tekirdi.

"Geri kalan bisküvileri de yiyebilirsin ve istediğini iç," dedi Colin. "Aaa! Neredeyse gemi kitabını unutuyordum! O delikten çıkartmam gerek!"

Kitabı aldı ve iki çocuk ayaklarını dikkatlice deliklere yerleştirerek ağaçtan aşağıya indiler. Ağaç evden geceleyin inmek gündüz vakti yaptıkları kadar kolay değildi!

"İyi geceler," dedi çocuk, minnettar bir tavırla. "Ve yardımınız için de teşekkürler. Yarın geliyor musunuz? Kedim için biraz süt getirebilir misiniz?"

"Evet, elbette ve bulabilirsek biraz da balık," dedi Peter. "Uyurken ağaçtan düşme."

"Hayır, düşmem," dedi çocuk, çok daha umutlu bir sesle.

Colin ve Peter yavaşça buldukları çocuk ve hikâyesi hakkında konuşarak evlerinin yolunu tuttular.

"Sence Jeff'in amcası ve arkadaşı -Bay Tizer- ne planlıyorlardı? Ve neden Jeff'in duymuş olabileceğinden bu kadar korkuyorlar?" diye sordu Peter. "Eğer bir soygun falansa en azından durdurmayı denemeliyiz."

"Evet, Jeff'ten bir şeyler öğrenebilirsek, kesinlikle birilerine söylememiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Colin. "Senin ailene mesela."

"Evet. Ama ilk olarak Gizli Yediler bu konuyu çözmeye çalışsa daha güzel olabilir," dedi Peter. "Yarın ağacın tepesinde Jeff'le bir toplantı yapalım ve ondan, neler öğrenebileceğimizi bir görelim. Önemli bir şeyler duymuş olmalı!"

"Doğru," dedi Colin heyecanlanarak. "Bu harika! Ne zaman macera olmayacağını zannetsek, başımıza bir şey geliyor. Yarın sabah gidip herkese ağacın tepesindeki toplantıyı haber vermemi ister misin?"

"Evet," diye yanıtladı Peter. "Şifreleri ve her şeyi anlat. Ben ağacın altında olacağım ve kimse şifreyi yüksek sesle söylememeli, yalnızca fısıldanmalı. Rozetler takılmalı."

"Güzel," dedi Colin, memnun bir ifadeyle. "Artık iyi geceler deme zamanı. Burası senin evin girişi, değil mi? Bu gece kitabı almaya geri döndüğüm iyi oldu, değil mi? Eğer gitmeseydik Jeff'i yakalayamazdık." Çocuklar kendi yollarına gittiler ve Peter, Janet'i

uyandırıp buldukları çocukla ilgili her şeyi anlatmalı mı, diye düşündü. Ama bunu yapmamaya karar verdi, sabaha kadar sabretmeliydi.

Ertesi sabah Gizli Yediler'in hepsine Jeff'ten bahsedilmişti ve grup üyeleri toplantı haberini alınca çok heyecanlanmıştı.

"Scamper da bizimle gelebilir mi sence?" diye sordu Pam. "O kediye yine korkutur mu yoksa?"

"Hayır. Kedilerle arası iyidir," dedi Peter. "Zaten o aşağıda nöbet tutarken kedi de yukarıda Jeff'in yanında olacak. Yanıma bir şişe süt almayı unutmamalıyım. Ve bir tabakla, balık da."

"Neyse ki kahvaltısı için mezgit balığımız var," dedi Janet. "Yağ geçirmeyen kâğıda saracağım. Zavallı küçük kedicik! Sence bacağı iyileşecek mi? Küçücük bir kediye tekmeleyen birini hayal edebiliyor musun?!.."

Saat aşağı yukarı on civarlarında Gizli Yediler ağacın dibinde buluştu. Şifre Peter'a büyük bir dikkatle söylendi. "Macera!"

"Macera!"

"Macera! Çocuk yukarıda mı?"

"Evet. Rozetleriniz üzerinizde mi? Güzel. Hepimiz buradayız, değil mi? Tamam, hadi yukarı çıkalım. Scamper, nöbet yerine!"

Scamper kuyruğunu sallayarak Peter'a baktı ve hızlıca, hemen yan ağaçtaki bekçi kulübesine koştu. Örtüsünün üzerine serildi ve "Yabancılar, dikkatli olun! Burası benden sorulur. Hrrrrrrrr!" dercesine etrafına bakındı.

Ağacın üzerine ilk çıkan Peter oldu. Cebinde bir şişe sütle, dişlerinin arasında küçük bir tabak tutuyordu. Diğerleri de onu izledi. Huzursuz bir şekilde yukarıya tırmananların sesleriyle irkilmiş, aşağıya bakan Jeff'i gördü.

"Merhaba Jeff!" dedi Peter, platformun üzerine adımını atarken. "İyi bir gece geçirdin mi? Kedin nasıl?"

"Bacağı çok daha iyi," dedi Jeff. "Ben de bütün gece uyudum. Ta ki rüzgâr sertçe esmeye başlayana kadar. Kimse beni ele vermez, değil mi? Toplam kaç kişisiniz?"

"Yedi," diye yanıtladı Peter. "Biraz kenara çekil, Jeff, yer aç. Biz 'Gizli bir Topluluk'un üyeleriye -Gizli Yediler'in. Şifremiz ve rozetlerimiz var ve düzenli olarak toplantılar yapıyoruz. Eğer çözülmeyi bekleyen bir gizem varsa, çözüyoruz." Jeff platformun arka tarafına doğru oturdu ve yukarıya tırmanan her bir grupe üyesine baktı.

Colin'i önceki geceden hatırlıyordu. Barbara, Janet, Pam, George, Jack -teker teker yukarı tırmanıp nazikçe çocuğa gülümsediler. Kedi miyavladı.

"İşte sütün, seni küçük yaratık!" dedi Peter ve yanında getirdiği kaba biraz süt boşalttı. "Janet, balıklar nerede?"

Küçük kediciğin kaptaki sütü yaladıktan sonra, balığın üzerine atlayışını izlerken Yediler adeta hep birlikte bir toplantı için orada olduklarını unuttu. Jeff de aynı şekilde kedisini izledi. Etrafındaki çocuklara mutlulukla baktı.

"Teşekkürler," dedi. "Çok teşekkürler!"

Jeff Hatırlamaya Çalışıyor

Peter, Jeff için yanına bir şişe yerfıstığı ezmesiyle, bir dilim de kek almıştı. Colin ise bir parça ekmek ve tereyağı getirmişti. Çocuk aç bir şekilde kendisi için getirilenleri aldı ve ekmeği dilimlere bile ayırmadan yemeye başladı.

Diğerleriyse daha önce böylesine aç birini görmemiş olmanın verdiği şaşkınlıkla ekmeği iştahla ısırarak parçalayan çocuğu izlediler.

Janet, çocuğun elinden nazikçe ekmeği aldı ve büyük bir dilim kesip üzerine tereyağı ile yerfıstığı ezmesini sürdü. "Bunu sade ekmekten daha çok seveceksin!" dedi.

Jeff öğlen için saklanan bisküviler hariç verilen her şeyi silip süpürdü. İç çekerek ağzını ceketinin koluna sildi.

"Çok iyi geldi," dedi. "Hem de ne kadar iyi geldiğini size anlatamam!"

Kedi de verilen yemeğini bitirmişti ve hemen Jeff'in yanına oturmuş, yüzünü temizliyordu.

Minik kedinin kafasını okşayarak, "Şimdiden daha şişman gözüküyor," dedi Janet. "Seni küçük, zavallı şey! Böylesine bir yavru kediye tekme atmak! Ondan daha kötü biri olamayacağını düşünüyorsundur herhalde, değil mi?"

"Bay Tizer da çok kötü biri," dedi Jeff. "Amcamdan bile kötü. O bana da vururdu."

"Bildiğin her şeyi bizimle paylaşmanı istiyoruz," dedi Peter, arkasını ağacın gövdesine yaslayıp rahatça yerleşmeye çalışarak. "Amcanın ve Bay Tizer'ın senin duymandan bu kadar korktukları şeyin ne olduğunu bulmaya çalışacağız. Kötü bir şeyler planlıyor olmalılar -durdurulması gereken kötü şeyler."

Jeff diğerlerine baktı. "Durdurulması mı? Onları kim durdurabilir ki? Ben değil. Siz de değil. Hiç kimse Bay Tizer'ı durduramaz, inanın bana polis bile. Zaten bildiğim bir şey de yok."

"Jeff! Düşünmeyi denemek zorundasın," dedi Colin. "Bay Tizer ve amcan planlar yaparken oturma odasındaki koltukta uyuduğunu söylemiştin. Sonrasında uyandığını ve yattığın yerde döndüğünü, bunun üzerine onların da konuştuklarını duymuş olabileceğin için kızdıklarım anlatmıştın. En azından bir şeyler hatırlıyor olmalısın!"

"Hatırlayamıyorum," dedi Jeff somurtarak.

Peter çocuğun gerçekten istese hatırlayabileceğinden neredeyse emindi. "Bay Tizer'dan korkuyorsun," dedi. "Bu yüzden de hatırlamak istemiyorsun. Tüm yaptığın bu. Senin ve küçük kedin için hepimiz üzülüyoruz ve tek istediğimiz yardımcı olabilmek. Ama sen de bize yardım etmelisin. Sana hiçbir zarar gelsin istemiyoruz."

Jeff kedisini sevdi ve mırıltılar duyuldu. "Pekâlâ, gerçekten de çok nazıksınız," dedi. "Ve duyduklarımı hatırlamayı deneyeceğim. Ama bana hiçbir şey ifade etmemişti, sizin için de aynı şekilde etmeyecektir!"

"Önemli değil. Hadi anlat," dedi Colin.

Jeff hatırlamaya çalışırken yüzü asıldı. "Bir bakalım," diye söze başladı. "Uyuyordum ve bir anda gelen seslere uyandım..."

"Evet. Devam et," dedi Peter.

"Ne hakkında konuştuklarım bilmiyorum," dedi Jeff. "Doğru düzgün duyamayacak kadar uykuluydum. Yalnızca kulağıma gelen birkaç kelime oldu, hiçbir anlama gelmeyen birkaç kelime."

"Neler mesela?" diye sordu Barbara. Jeff'i dürtüp gerisini çok daha hızlı anlatmasını isterdi.

"Hmm, MKX hakkında konuştuklarını hatırlıyorum," dedi Jeff, gerilmiş bir ifadeyle. "Evet, bunu çok net hatırlıyorum, MKX."

"MKX mi?" diye sordu Jack. "Bu ne anlama geliyor olabilir ki? Planlarında kendilerine yardımcı olan birinin kod adı olabilir mi mesela?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Jeff. "Ama MKX'ten bahsedildiğini hatırlıyorum. Ve bir tarih lafı geçiyordu -ayın 25'i, Perşembe günü. Bunu iki üç defa söylediler. Bu gelecek perşembe, değil mi?"

"Evet," dedi Peter. "Öyle. Belki de bir sonraki soygunlarının veya yapmayı düşündükleri şeyin tarihidir! Bu çok heyecanlı. Devam et, Jeff. Başka bir şeyler daha hatırla!"

"Acele ettirme," dedi Jeff. "Yoksa yanlış hatırlarım."

Tamamen bir sessizlik hâkim olmuştu. Hiç kimse Jeff'in 'yanlış şeyler' hatırlamasını istemiyordu!

"Birisi hakkında daha konuştular," diye yüzünü buruşturarak devam etti Jeff. "Sanırım, Emma Lane diye birinden... Emma Lane diye birinden uzunca konuştular, bunu da hatırlayabiliyorum."

"Emma Lane? Bu çok önemli bir ipucu," dedi Colin. "Kim olduğunu bulabiliriz. Daha önce bu ismi hiç duymadım'."

"Başka?" diye sordu Peter. "Gerçekten iyi gidiyorsun, Jeff. İyi düşün."

Jeff olanlardan memnundu. Yeniden kafa yordu, hafızasını koltukta uyuduğu geceye geri dönmek için zorladı. Zihninde iki adamın sesini yeniden duymaya başladı.

"Aaa, evet!" dedi bir anda. "Kırmızı bir bostandan bahsettiler. Bu beni şaşırtmıştı. Kırmızı bir bostandan bahsettiklerini hatırlıyorum."

Söylediği diğerlerini de aynı şekilde şaşırttı. Kırmızı bir bostan ne demek olabilirdi ki? Bu ne anlama gelebilirdi ve niçin böyle bir şeyden bahsetmişlerdi?

"MKX. Ayın 25'i, Perşembe günü. Emma Lane. Ve kırmızı bir bostan," dedi Peter. "Amma da karışık! Bu dördünün birlikte ne anlama gelebilecekleri hakkında en ufak bir fikrim yok. Yine de takip edebileceğimiz en önemli ipucu Emma Lane adı gibi görünüyor. Başka hatırlayabildiğin bir şey var mı, Jeff? Düşün, iyi düşün!"

"Izgara gibi bir şeyden bahsetmişlerdi," dedi Jeff. "Izgaraların ardından izlemek -evet! Bunun bir yardımı dokunur mu?"

Hayır, dokunmuyordu. Bu ayrıntı da sadece çözülmeyi bekleyen esrarlı ipuçlarından biri oldu! Gizli Yediler tüm bunlarla nasıl başa çıkacaktı?

Konuşma ve Planlama

Jeff'in tüm anımsadığı bu kadardı. Yediler'in hepsi birden hatırlaması için üzerine gelince Jeff endişeli göründü. Yüzü sarardı ve Peter da bunu fark etti.

"Tamam. Daha fazla soruya gerek yok," dedi. "Tüm bunları tartışacağız ve kafayı çalıştırmaya yardımcı olabilmesi için bisküvi yiyeceğiz. Hem bir şeyler de içeriz. Bisküvi ister misin, Jeff?"

Henüz koca bir yemeği bitireli bir saat dahi olmamasına rağmen, Jeff başka şeyler de yiyeceğe benziyordu. Ve kedisi de aynı şekildeydi! O da Janet'in uzattığı bisküviyi, oyuncu tavırlarla kemirdi.

"şimdi kendini daha iyi hissediyor," dedi Jeff. "Dinleyin! Kpeğiniz mi havlıyor?" Evet, doğruydu. Scamper birkaç defa havladıktan sonra, daha yüksek sesle ve sinirli sinirli havlamaya devam etti. Peter ağaçtan aşağıya baktı. Jeff, Colin'i drtt, ürkmüş gibi görünüyordu.

"Peşimde olanlarsa, beni lütfen onlara vermeyin!" dedi. "Lütfen, lütfen yapmayın!"

Ağacın altında iki adam yürüyordu. Peter, Jeff'e aşağı bakmasını söyledi. Jeff öylesine korkarak aşağıya baktı ki, Peter o anda geçenlerin Bay Tizer ve Jeff'in amcası olduklarını anladı. Hl onu arıyorlardı ve zavallı Jeff'in oturduğu ağacın hemen altındaydılar!

Elbette ki onların bundan haberi yoktu. Scamper bütün dikkatlerini kendine çekmişti. Adamların etrafında zıpladı, ısırmaya hazır, sert bir köpek gibi davrandı. O da gelen adamları hiç sevmemişti.

"Ne kadar da vahşi bir köpek!" dedi adamlardan biri ve hemen yakınından l bir dal aldı eline. Sonra da Scamper'a doğru savurdu. Peter olanları görürken kızardı. Adamın savurduğu dal Scamper'a gelmedi ama onu biraz kızdırmış gibiydi! Scamper iki adamın üzerine bir anda saldırır saldırmaz, ikisi de arkalarına bakmadan kaçtılar!

Scamper onları yaklaşık üç yüz metre kadar kovaladıktan sonra geri döndü. Nefes nefeseydi ve kendiyle gurur duyuyordu.

"İyi köpek!" diye seslendi Peter ve Scamper bir kez daha kuyruğunu sallamaya başladı. "Nbete devam, Scamper, nöbete devam!"

Scamper ağacına gidip oturdu. Başka hiçbir köpek bu kadar halinden memnun ve önemli biri gibi grnemezdi. Gizli Yediler de aynı şekilde rahatlayarak arkalarına

dayandı. Jeff sararmış, oturduğu yerde titriyordu. Kedisi de yırtık ceketinin hemen altına saklanmıştı.

"Hadi Jeff," dedi Peter. "Scamper onları kovaladı. Burada olduğunu nasıl tahmin edebildiklerini anlayamıyorum."

"Bence kediden dolayı," dedi Jeff. "Birilerine kedili bir çocuk gördünüz mü diye sormuş olmalılar. Ormanda yürürken beni gören birkaç kişi oldu. Korucular ve yürüyüş yapan insanlar mesela. Bay Tizer ve amcam beni eninde sonunda yakalayacak."

"Hayır, yakalayamayacaklar," dedi Peter. "Onlardan pek hoşlanmadığımı söylemek zorundayım. Şimdi ne yapmalıyız?"

Yediler konuştu da konuştu. MKX. Bu isim kime veya neye aitti? Emma Lane. Onun nerede yaşadığını nasıl bulabilirlerdi? Kırmızı bostan. Anlaşılması imkânsız bir ipucu! Ayın 25'i. Bu kesin bir tarihti; iyi de bu tarihte ne olacaktı ve nerede olacaktı? Izgaralar. Izgara neredeydi ve ne anlama geliyordu?

"Bence ünlü dedektif Sherlock Holmes bile elimizdeki ipuçlarıyla bir yere varamazdı," dedi Peter. "Elimizde tartışabileceğimiz hiçbir şey yok gibi."

"Hayır. Ama bu eğlenceli ve çok heyecan verici," dedi Pam. "Bence birilerine bundan bahsetmeliyiz. Mesela senin ailene anlatmaya ne dersin, Peter?"

"Evet, olabilir. En iyisi söylememiz sanırım," dedi Peter, aslında tam olarak istediği bu olmasa da. "Eğer bazı şeyleri kendimiz bulabilseydik, bir yerlere varabilirdik. Ama nasıl yapabiliriz, bilemiyorum. Tabii eğer Emma Lane'i bulamazsak. Onu bulmak bize yardımcı olabilir."

"Ama nasıl bulabiliriz ki?" diye sordu Barbara.

"Postaneye sorabiliriz," dedi George, parlak bir fikir vermenin sevinciyle. "Onlar herkesin nerede yaşadığını bilir."

"Evet. Bu iyi bir fikir," dedi Peter. "Sen ve Jack evlerinize dönerken sorabilirsiniz. Bundan da bir sonuca ulaşamadığımız takdirde, anneme ve babama olanları anlatırız."

"Ben anlatmanızı istemiyorum," dedi Jeff. "Başım polisle de derde girebilir sonra."

"Üzgünüm Jeff," dedi Peter. "Ama iş bir şekilde çözülmeli. Bu sorunu çözmeye Gizli Yediler'in gücünün yetmemesi üzücü. Şimdiye kadar hiç başarısızlığımız olmadı! Ama bu gerçekten zor bir iş!"

"En iyisi gidelim artık," dedi George. "Geç kalıyorum diye bir sürü laf işitiyorum her seferinde. Eminim aynısı sizin de başınıza geliyordur."

"Evet, öyle!" dedi Janet. "Sen ve Jack daha postaneye uğrayacaksınız hem, değil mi? Gerçekten artık gitmeliyiz."

"Bir daha ne zaman geleceksiniz?" diye endişelenerek sordu Jeff.

"Öğlen yine geliriz herhalde. Ya da çay saatinde," dedi Peter. "Eve gidince karar veririz. Sana biraz daha yiyecek getiririz ve sen de geriye kalan bisküvi ve çikolataları bitirebilirsin. Şimdilik seni idare ederler. Bu kadar korkma, iyi olacaksın! Burada, yukarıda olduğunu kimse tahmin edemeyecektir."

Jeff bundan şüpheli gibi görünüyordu. Bir bir ağaçtan inen Yediler'i izledi. Scamper'ın onları karşılayışını duydu. Kedicik, köpek havlamalarını duyunca sindi. Eğer Bay Tizer bu havlamaları duyarsa, yukarıda bir şey olduğundan şüphelenebilir, diye içinden geçirdi Jeff. Bu ağacın tepesinde güvende olabilirdi, ama Bay Tizer burada olduğunu anlarsa kaçabileceği hiçbir yer yoktu!

Emma Lane

George ve Jack, tıpkı Peter'ın söylediği gibi postaneye uğradılar. İçeride çalışan kadınlardan birini tanıyorlardı ve kadın onları görünce gülümsedi.

"Umarım böyle bir şey sormamız sorun yaratmaz," diye nazikçe söze başladı George. "Ama Emma Lane adındaki birinin nerede yaşadığını öğrenmek istiyoruz. Bizim için çok önemli. Yardımcı olabilir misiniz?"

"Birkaç dakikamı alır," dedi kız, büyükçe bir fihristi alarak. "Sizin için bulacağım." Çocuklar sabırla bekledi. Kadın sayfaları çeviriyor, parmağını listedeki isimlerden aşağıya doğru kaydırıyordu.

"Evet," dedi. "Emma Lane diye birinin adı listede var. Bayan Emma Lane, bir numara, Church Caddesi. Sorduğunuz bu olmalı sanırım; listedeki tek Emma Lane bu. Diğerleri Elizabeth ve Elsie."

"Çok teşekkürler!" dedi George neşeyle. "Church Caddesi, numara bir. Hatırlamak için kolay bir adres!"

"Yemekten sonra gider, Peter'a söyleriz," dedi Jack. "Sonra da belki gidip Emma Lane kimmiş diye bakabiliriz."

Böylece, yemekten sonra Peter'ın evine uğradıklarında Janet'la ikisi yeni haberleri ilgiyle dinlediler.

"Doğrudan Emma Lane'in evine gidelim, bakalım bir şeyler öğrenebilecek miyiz," dedi Peter. "Bay Tizer'ı tanıyor olabilir mesela."

"Evet. Bize onun ve Jeff'in kötü amcası hakkında bir şeyler söyler belki," dedi George. "Diğerlerini de alıp hep beraber gidelim mi?"

"Hayır," dedi Peter. "Bu biraz garip durabilir. Yedi kişinin birden Emma'yla konuşmaya gitmesi yani!"

Church Caddesi'ne vardılar. Bir numarada şirin ve küçük, önünde muntazam ve bakımlı bahçesi olan bir ev vardı.

Dört çocuk da evin dışında durdular ve kimin kapıyı çalması ve nasıl söze girmesi gerektiğini tartıştılar.

"Sen git, Peter," dedi George. "Postaneye de biz gittik. Emma Lane'e ne söyleyeceğimi bilemiyorum"

"Tamam. Janet ve ben beraber gideceğiz," dedi Peter. İkisi muntazam bahçenin

ortasından geçen küçük yoldan ilerlediler. Zili çaldılar.

Küçük bir kız kapıyı açtı ve ikisine baktı. Hiçbir şey söylemedi.

"Eee, Bayan Emma Lane evde mi acaba?" diye sordu Peter, kibarca.

"O da kim?" diye karşılık verdi küçük kız. "Emma Lane diye birini daha önce hiç duymadım."

Bu beklendik bir şey değildi. Peter çok şaşırmıştı. "Ama bize postaneden kendisinin burada oturduğunu söylediler," dedi. "Burada Emma Lane diye kimse yok mu? Annen kim mesela?"

"Annemin adı Mary Margaret Harris," dedi küçük kız. "Ve ben de Lucy Ann Harris." Holü dolduran bir ses duyuldu. "Gelen kimmiş, Lucy?"

"Bilmiyorum," diye seslendi Lucy. "İki tane çocuk burada yaşamayan birini soruyorlar."

Koridordan elleri un içinde bir kadın geldi. Peter ve Janet'a gülümsedi. "Kek yapıyorum," dedi. "Ne istiyorsunuz bakalım?"

"Emma Lane diye birini soruyorlar," dedi küçük kız gülerek. "Ama burada yaşamıyor, değil mi anne?"

"Emma Lane mi? O senin büyükannen, seni saftirik çocuk!" dedi kadın. Lucy şaşırarak annesine baktı.

"Büyükannemin adının Emma olduğunu hiç bilmiyordum," dedi kız. "Kimsenin ona Emma Lane dediğini bile duymadım. Sen anne diyorsun ve ben de büyükanne."

"Evet, ama tabii ki bir ismi var," dedi kadın, Peter ve Janet'a döndü. "Yaşlı kadın artık burada yaşamıyor," dedi. "Üç ay kadar önce sahilde bir yere yerleşti ve biz de onun evinde kalıyoruz. Onunla konuşmak mı istiyorsunuz?"

"Hayır, aslında, evet, ama önemli değil," dedi Peter ne diyeceğini bilemeyerek. "Çok teşekkür ederiz. Kek yaparken sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz."

Janet'la ikisi bahçe yolundan ilerlediler. "Nasıl olur da bir kız büyükannesinin adım bilemez ki," dedi Janet.

"Peki sen bizimkilerin adlarını biliyor musun?" diye sordu Peter. "En azından soyadlarını biliyoruz fakat ikisinin de isimlerini hatırlayamadığım doğru! İsimleriyle çağrıldıklarını hiç duymadım. Biz de büyükanne deriz zaten ve annem babam da anne diyor."

"Sence o küçük kızın, büyükannesinin Bay Tizer'in planlarıyla bir ilgisi olabilir mi?" diye sordu Janet. Peter olumsuz anlamda kafasını salladı.

"Hayır. O yaşlı biri ve böylesine güzel bir evde yaşıyorsa iyi biri olması gerekir. Fakat artık orada değilmiş, aradığımız Emma Lane bir başkası olmalı; ama postane yalnızca bu numarayı buldu!"

Sessizce yürümeye devam ettiler. Peter iç çekti. "En iyisi annemle babama söylemek sanırım, Janet. Bu defa işler çok karışık ve zor. Çözebileceğimiz tek bir bile ipucu yok. Kırmızı bir bostan! MKX! Çok saçma."

Kötü Sürpriz

Babaları kahvaltı hazırlıyordu. Ekmekleri kesip üzerlerine yağ ve bal sürerken babasına haberleri verdi Peter.

"Baba! Gizli Yediler yeni bir maceranın tam ortasında!"

Anne ve babası Peter'a baktılar. "Siz ve şu Gizli Yediler! Bu defa neyin peşindesiniz?" diye sordu babası. "Ciddi bir şeyin değil umarım."

"Henüz bilmiyoruz," dedi Peter. "Ama işin içindeki iki kişinin oldukça kötü insanlar olduklarını sanıyoruz ve bence öyleler; o zaman bu iş ciddi olabilir. Oldukça ayrıntı biliyoruz ama hiçbirisi bir anlam ifade etmiyor. Biz de size söylemenin en iyi fikir olabileceğini düşündük!"

"Başla bakalım," dedi babası. "Duymak için sabırsızlanıyorum! "

"Ama gülmeyeceksin, baba," dedi Janet. "Gizli Yediler ciddi bir topluluk ve şimdiye kadar hiç de küçümsenmeyecek başarılarla imza attığımızı biliyorsun."

"Gülmüyorum," dedi babaları. "Anneniz de gülmüyor. Her şeyi anlatın bakalım."

Böylece Peter ve Janet, anlatmaya ağaç evlerinden başladılar. Jeff ve küçük kedisinden bahsettiler, Jeff'in kötü amcasını ve arkadaşı Bay Tizer'ı anlattılar. Son olarak da Jeff'in hatırlamayı başardığı birtakım ipuçları hakkında konuştular.

Babaları dinlerken çayını içti. Aynı zamanda sorular da sordu. Anneleri de bir ağaç evinin ne kadar da tehlikeli olduğunu tekrar tekrar anlatmaya çalışarak dinledi. Sonunda hikâye bitti.

"Gerçekten müdahale edilmesi gereken bir duruma benziyor." dedi babaları. "Ama benim fikrimi soracak olursanız, bence bu hikâyenin çoğunu Jeff kafasından uydurmuş. Annesi hastaneye yattığı için kendisini berbat hissediyor olmalı ve eğer amcası ve yengesini de sevmiyorsa, onlarla başı derde girmiş ve pekâlâ kaçmış olabilir. Siz de ona karşı çok nazik davrandığınız için, böyle bir hikâyeyi uydurmuş olabilir!"

"Yo, hayır baba," dedi Janet. "Kendi uydurmadı. Gerçekten. Kedisi yaralıydı ve biri ona tekme atmış!"

"Tamam, onu alın ve bana getirin o halde," dedi babaları. "Eğer hikâyesinde yanlış veya garip giden bir şey varsa ben anlarım. Bize amcasının adresini söyleyebilir ve dediği gibi, kötü şeyler söz konusuysa polis konuyla ilgilenebilir."

"Polise söylenmesini istemiyor," dedi Peter.

"Elbette ki istemez, tabii eğer tüm bunları kendisi uydurmuyorsa!" diye cevap verdi babaları. "Şimdi gidin ve onu bana getirin. Ona bir zarar vermeyeceğimi anlatın. Söylediği gibi, duyduğunu iddia ettiği şeyler uyurken kulağına geldiyse, büyük bir ihtimalle rüya görmüştür! Böyle üzgün olmayın, her ikiniz de. Biraz daha büyüdüğünüzde herkesin anlattığı hikâyelere inanmamayı öğreneceksiniz!"

"Ama baba, gerçekleri söylüyordu, öyle olduğundan eminim," dedi Janet neredeyse ağlamak üzereydi.

"Tamam. Eğer anlattıkları doğruysa gerekeni yaparız," dedi babası. "Şimdi gidin ve çocuğu buraya getirin. Siz gelene kadar işlerimi bitirmiş olurum ben de."

Peter ve Janet hayal kırıklığı içerisinde ağaç evlerinin yolunu tuttular. Anne ve babalarının Jeff'in yalan söylediğini düşünmeleri çok acıydı. Hâlbuki Yediler hiç de böyle düşünmemişti. O halde şimdi Jeff'i kendileriyle gelmesi için ikna etmeli ve babalarına her şeyi anlatmasını sağlamalıydı. Ancak Jeff büyük bir ihtimalle korkup hiçbir şey anlatmak istemeyecekti!

"Umarım bizimle gelir," dedi Peter, istemediği takdirde onu ağaçtan indirmenin ne kadar da zor olabileceğini düşünerek. Ağaca ulaşana kadar tek bir laf daha etmediler.

Peter yukarıya seslendi. "Jeff! Aşağıya gel! Sana söyleyeceklerimiz var."

Kimse cevap vermedi. Peter tekrar seslendi. "JEFF! Benim, Peter. Hadi aşağıya gel. Ben ve Janet'tan başka kimse yok. Çok önemli."

Halen bir cevap yoktu. Ama, evet, Jeff yukarıda olmalıydı. Ağacın üzerinden küçük kediciğin miyavlaması geldi.

"Kedi orada," dedi Peter. "Jeff de orada olmalı. İyi mi acaba? Yukarı çıkıp bir bakacağım."

Yukarıya çıktı. Platformun üzerine ulaştığında yastıkların halen bıraktıkları gibi yerlerinde durduğunu gördü. Küçük kedi Peter'a koştu, miyavlıyordu.

Jeff'ten ise hiçbir iz yoktu! Peter ağacın üst dallarına bakarak tekrar seslendi. Belki de çocuk yukarılara tırmanmıştı. Hayır, öyle de yapmamıştı! Sonra bir anda ağacın üzerindeki bir yarığa sıkıştırılmış kâğıdı gördü. Peter aldı ve okudu.

"Beni buldular," yazıyordu. "Eğer aşağı inmezsem yukarıya gelip kedimi aşağıya atacaklarını söylediler. Yaparlar da. Kedime lütfen iyi bakın ve her şey için teşekkür ederim. Jeff."

Peter ağaçtan aşağıya öyle bir fırladı ki, elleri ve dizleri sıyrıldı. Elindeki kâğıdı Janet'a verdi. "Şuna bak! Onu bulmuşlar. Scamper havlayınca buralarda olduğunu tahmin edip geri dönmüş olmalılar. Zavallı Jeff!"

Janet üzgün ve telaşlıydı. "Zavallı! Şimdi ne yapacağız? Jeff'in nerede yaşadığını bile bilmiyoruz. Ona yardım edebilmek için elimizde hiçbir işaret yok. Bak, minik kedicik ağaçtan kendi kendine iniyor!" Peter kediye kucağına aldı. Kedi miyavladı. "Biz sana bakacağız," dedi. "Sahibin nereye gitti? Bunu öğrenmemiz gerek!"

George'tan Yeni Bir Fikir

Peter ve Janet evlerine döndüler, kedicik Peter'a sarılmıştı. Babalarıysa gelmelerini bekliyordu.

"Evet, Jeff dediğiniz çocuk nerede?"

"Gitmiş," diye yanıtladı Peter ve babasına buldukları notu gösterdi.

"Bir daha onu görmeyeceksinizdir," dedi babaları. "Size söylüyorum, tüm bunlar yalnızca çocuğun yazdığı bir masal. Unutun hepsini! Annenize kedi kalabilir mi diye sorun derseniz ama evde başka bir kedinin olmasını istemeyecektir. Çocuğu tanımıyorum elbette ama kedisini nasıl böyle bırakmış olabilir ki!"

"Bırakmamış baba," dedi Janet, kendini ağlamamak için zor tutarak. "Onu bırakmak zorunda kalmış. O adamlar çok zalim."

Babaları yaptığı işe geri döndü. Peter ve Janet birbirlerine baktılar. Babalan çoğu zaman söylediklerinde haklı çıkardı. Belki bu defa da haklıydı. Belki de söylediği gibi Jeff hepsini kandırmış ve bir öykü uydurmuştu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye gözlerini silerek sordu Janet. Peter düşündü.

"Pes etmek zorundayız sanırım," dedi Peter. "Babamın söylediklerinin aksini yapamayız ve biliyoruz ki, kendimiz de bu işle başa çıkamıyoruz çünkü Jeffin hatırladıklarının ne anlama geldiğini bilemiyoruz. Artık Jeff de gitti ve nerede olduğunu da bilmiyoruz. Onu bulup da hatırladıklarını birisine anlattırmamız bile mümkün değil!"

"Bir toplantı ayarlayıp olanları diğerlerine de anlatmalıyız," dedi Janet, sıkıntılı bir tavırla. "Bunu sevmeyecekler. İlk başta çok heyecan vericiydi; şimdiyse her şey sadece uydurma bir masal. Üstelik Jeff'i de sevmiştim."

"Ben de," dedi Peter. "Hadi yarınki toplantıyı haber vermek için notlar yazıp herkesin posta kutularına bırakalım. Bu defa barakada olsun bence. Farklı bir yer." Notlar yazıldı ve teslim edildi. Ertesi sabah saat onda Yediler yeniden barakada buluştu. Şifrenin 'Macera' olması sinir bozucuydu çünkü artık ortada bir macera kalmamıştı.

"Bazı kötü haberlerim var," dedi Peter. "Babama her şeyi anlattık ve bize inanmadı. Bize Jeff'i ona götürmemizi ve hikâyesini dinlemek istediğini söyledi ancak Jeff çoktan gitmişti!"

"Herkes birden şaşkın şaşkın, "Gitmiş mi?" diye sordu. "Nereye?"

Peter bulduğu notu çıkarttı ve yüksek sesle okuduktan sonra, "Şimdi kedisi bizde," dedi. "Elimizde tüm kalanlar bunlar ve Jeff'in ilginç hikâyesi."

"Yani hiçbir şekilde devam edemiyoruz," dedi George umutsuzca. "Ben de tam yeni bir maceranın içerisindeyiz diye kendimi hazırlamıştım."

"Biliyorum. Ama yanılmışız," dedi Peter. "Bu olay artık kapandı. Daha başka yapabileceğimiz veya bulabileceğimiz bir şey yok. Bu ilk başarısızlığımız olacak sanırım." Gerçekten de can sıkıcı bir toplantıydı. Herkes kendini çok kötü hissetti. Jeff'in nerede olduğunu merak ediyorlardı. Yani gerçekten de tüm hikâyeyi kendisi mi uydurmuştu? Buna inanması çok güç olurdu.

"Bay Tizer ve Jeff'in amcasını gördük biliyorsunuz ki," dedi Colin bir anda. "Yani kafadan uydurulmuş olamazlar."

"O iki adamın, amcası ve Bay Tizer olduklarını bize yalnızca Jeff söyledi," diye hatırlattı Peter. "Öyle olduğunu bize o söyledi, oysaki belki de o iki adam korucu veya kaçak avcılardı. Aslında oldukça da kötü görünümlü tiplerdi."

Sessizlik oldu. "Pekâlâ," dedi George. "Her şey bitti. Başka bir şey yapmayacağız. Bugün ağaç evimize gidecek miyiz peki?"

"Ben bu sabah pek havamda değilim," dedi Janet. "Ya sizler? Hayal kırıklığına uğradım ve keyfim yerinde değil."

Herkes bir anda güldü. Janet'in keyfinin bozuk olduğu zor görülürdü. Colin hemen arkadaşının sırtını sıvazladı. "Hadi neşelen! Çok yakında unutmuş oluruz bile. Hem zaten bitsin ya da bitmesin, ben yine de gözlerimi açık tutmaya devam edeceğim! Kim bilir, bakarsınız yolda yürürken Emma Lane'le karşılaşırım. Üzerinde MKX yazısı işlenmiş kırmızı bir yastık taşırken mesela!"

Bu herkesi kahkahalarla güldürmeye yetti. Birbirlerine veda ettikten sonra, herkes çok daha keyifli bir halde evlerinin yolunu tuttu. Beraber yürürlerken, "Bugün ayın kaçı?" diye sordu George, Colin'e. "24'ü sanırım, Çarşamba. Yani Jeff'in anlattığı şeylerin yarın olması gerek."

"Büyük bir ihtimalle tarihi de kafasından uydurdu," dedi Colin. "Bu sabah ne yapacağız? Önümüzde epey bir zamanımız var."

"Hadi su kanalının oradan yürüyelim," dedi George. "Belki birkaç tekne görürüz."

Su kanalını seviyorum, uzun ve dümdüz. Hem ayrıca sessiz de."

"Ben de seviyorum," dedi Colin. "Hadi gidip botlarımızı alalım mı? Tren yolunun

altından geçen, hemen kanalın devamındaki yolda buluşuruz."

"Hangi yol?" diye sordu George ama Colin çoktan gitmişti bile. George sesini yükseltti. "Colin! Hangi yoldan bahsettiğini anlamadım? Seni kaybetmek istemiyorum!"

"Yolu biliyorsun ya, aptal," diye seslendi Colin. "Adı Ember Lane!"

Colin cevap verirken daha da uzaklaşmıştı ve söylediklerini anlamak şimdi çok daha zordu. Söylediğı uzaktan tıpkı 'Emma Lane' gibi duyuldu. George olduğu yerde kalakaldı. Ember Lane ve Emma Lane. Jeff, amcasının söylediğini yanlış anlamış olmalıydı -büyük bir ihtimalle bahsettiğı Ember Lane'di; Emma Lane değil! Neredeyse isimler aynıydı. EMBER LANE!

"İşte bu olabilir. Neden olmasın," dedi George kendi kendine heyecanla. "Ember Lane'in her bir yanını karış karış arayacağız, ne olur ne olmaz!"

Kırmızı Bostan

Botlarıyla iki çocuk Ember Lane'in başlangıcında buluştular. George heyecanla Colin'e düşündüklerini anlattı.

"Ember Lane dediğinde uzaktan tıpkı Emma Lane gibi duyuldu," dedi. "Bunun Jeff'in söylemek istediği şey olduğunu düşünsene bir! Yanlış duymuş olabilir çünkü yarı uykuda olduğunu söylemişti. Ember Lane. Öyle olduğundan şimdi neredeyse eminim."

"Yani ayın 25'inde, Ember Lane'de mi bir şeylerin olacağını söylüyorsun?" diye heyecanla sordu Colin. "Aman Tanrım, haklı olabilirsin. Ama burada ne olabilir ki?"

Ember Lane'de çevrelerine bakındılar. Burası bir geçit olarak bilinse bile, geçitlikle yakından uzaktan alakası yoktu, yani ismi yıllar öncesinden kalma olabilirdi.

Yolun bir tarafındaki depolarla birlikte su kanalına kadar giden, genişçe ve pis bir sokaktı. Etrafta birçok insan dolaşıyordu, depolardan kutular alıyor, mesajları iletme üzere koşturuyorlardı. Bu yol üzerinde hırsızlık veya sıradışı tarzda bir şeyin olması uzak bir ihtimaldi.

Colin ve George dikkatlice sokağı incelediler. Duvarının altında ızgaralar olan büyük bir depoya geldiler. Aşağıya doğru baktılar. İnsanlar bir yeraltı odasında bir şeyleri paketlemekle meşguldü. Izgara onlara ışık ve temiz hava sağlıyordu; tabii biraz tozla karışık olarak.

"Pekâlâ, işte ızgara!" dedi George, bir süre aşağısını izledikten sonra ayağa kalkarak. "Sanırım biri dilediği kadar burada durup içerisini izleyebilir, yani Jeff'in söylediği gibi. Ama bir insan neden öyle yapsın ki?"

"Belki içeriden biri, ızgaranın diğer yanından da dışarıyı izleyebilir," dedi Colin. "Bir masanın üzerine çıksa ve baksın tüm sokağı ızgaralardan görebilir. Üstelik bir de hava karanlık olsa kimse onun yaptığı şeyi göremez. Bir yerleri gözetleyebilmek için gayet güzel bir mekân."

"Olabilir," dedi George. "Evet, neden olmasın. Ember Lane'i izleyebilmek için ızgaralar. Bu oldukça iyi! Sence de doğru yol üzerinde miyiz?"

"Büyük bir ihtimalle hayır!" diye cevapladı bu soruyu Colin. "Öyle olsaydı kırmızı bir bostanın önünden geçerdik ve birisi 'MKX, aranıyorsun!' diye fısıldardı."

Yemek saatine kadar botlarını su kanalında yüzdürdüler. Sonra eve giderken bir kez daha Ember Lane'deki deponun ızgaralarını kontrol ettiler. Aşağısı artık boştu.

Anlaşılan herkes yemeğe gitmişti.

"En iyisi Peter'a da olanları anlatalım," dedi Colin depodan ayrılırken. "Bu öğlen gidelim ve tüm dikkatimizi çeken şeyleri onunla paylaşalım. Bir anlama gelmeseler bile bilmesi gerekir."

Peter tüm anlatılanlarla en çok ilgilenen oldu. "Mükemmelsiniz," dedi. "Emma Lane. Ember Lane. Herkes böyle bir şeyi kolayca yanlış anlayabilir ama ızgara hakkında bir fikrim yok. Onlardan her yerde var."

"Ember Lane'de öyle değil ama," dedi Colin. "Biz çoktan kontrol ettik, bu oradaki tek ızgara."

"Janet ve ben bu öğlen oraya gidip Ember Lane'e bir göz atacağız," dedi Peter. "Ve de ızgaraya."

Aynen dediği gibi de gittiler. Ember Lane sıkıcı ve pis bir yere benziyordu. Janet ve Peter dikkatlice ızgarayı incelediler. Colin haklıydı. Orada yalnızca bir tane ızgara vardı.

"Pekâlâ, çok bir ipucu vermiyor bize," dedi Peter. "Bu gerçekten de Bay Tizer veya bir başkasının birilerini gözetleyeceği ızgara olsa bile, neden bunu yapmak istesinler ki? Ve ayrıca sorun ne? İnsanları ızgaranın ardından izlemek bir suç değil ki."

"Birilerine fark ettirmeden izlemek istiyor olabilirler belki de, böylece bir anda hedefledikleri kişinin üzerine atlayabilirler," dedi Janet. Peter kardeşine ilgiyle baktı.

"Haklısın. Bu tam olarak yapabilecekleri şey olabilir!" dedi. "Ama oradan ne görebilirler ki? Hadi sırtımızı ızgaraya verip bir de bu pozisyonda ne görebileceklerine bir bakalım."

Durdular ve dikkatlice baktılar, tam karşıdaki depoya baktılar, kaldırım ve sokak lambasını gördüler.

"Bu ızgaranın ardından tek görülebilen şey diğer taraftaki depo, üstelik o da tamamı değil," dedi Janet. "Lamba direği ve yanındaki kaldırım. Bir de kırmızı posta kutusu var. Evet, o posta kutusunun da görülebileceğinden eminim."

Janet birden durdu. Nefesini tuttu ve Peter'a baktı. Gözleri parlıyordu. "Peter," dedi. "Peter! Kırmızı bostan!"

"Kırmızı bostan mı? Nerede?" diye sordu Peter şaşırarak. "Aaa, Janet, Janet! Ne söylemek istediğini anladım! Jeff'in duyduğu kırmızı bostan değil, kırmızı posta kutusuydu. Ve işte orada!"

İkisi de posta kutusuna tüm dikkatlerini vererek baktılar. Bir kız gidip kutuya birkaç mektup attı. Peter ve Janet artık 'kırmızı bostan'ın, 'kırmızı posta kutusu' olduğuna emindi. Ve bu kutu yalnızca Ember Lane'deki ızgaranın ardından kimseye çaktırmadan izlenebilirdi.

"Şimdi bir yerlere varıyoruz," dedi Peter nefesi kesilerek. "Jeff bir şeyler duydu. Masalı uydurmaca değildi; çünkü adamların konuştuklarını duyduğunda yarı uykuluydu ve tam olarak söylenenleri anlayamamıştı."

"Keşke MKX'in de ne anlama geldiğini bilebilsek," dedi Janet. "Ama bilemeyiz. Bence Bay Tizer'ın çetesindeki tüm adamların değişik kod numaraları ve harfleri var. Ama kesinlikle yapbozun birkaç önemli parçasını bir araya getirdik bile, Peter. Hadi gidip diğerlerine de anlatalım!"

Ve Şimdi MKX

Son gelen haberlerin hepsi Gizli Yediler'i heyecanlandırmıştı. Herkes Janet'in kırmızı bostanın, kırmızı bir posta kutusu anlamına geldiğini keşfetmesine hayranlık duydu.

Barbara, "Belki de ızgaranın ardında saklanan adam başka bir arkadaşına postacının geldiğini işaret etmek için bekleyecek olabilir," dedi. "Postacı kutuyu boşaltmak için geldiğinde mesela. Sonra da mektupları ondan çalmayı planlamış olabilirler."

"Bu ihtimallerden biri," dedi Peter. "Ama sıradan mektupları çalmak pek de anlamlı olmaz. Hiçbir değerleri yok ki!"

"Doğru," diye katıldı Jack. "Ama çalınanlar, üzerinde etiket olan paketler ve mektuplar. İşte onların bir değeri var, sıradan olanlarının değil. Ben birinin o posta kutusunu izlemeyi planladığını sanmıyorum, bence oradan geçen birini veya orada bekleyen birini izlemeyi tasarlıyor."

Gizli Yediler her şeyi etraflıca tartıştıktan sonra, "Sence babama bu son gelişmeleri anlatmaya değer mi, Janet?" diye sordu Peter. "Sonuçta planlanan şeyin olacağı gün yarın. Pek zamanımız kaldığı söylenemez."

"Öyleyse, bu gece söyleyebiliriz belki," dedi Janet. "O zamana kadar bekleyelim derim. Daha önemli başka şeyler keşfedebiliriz. Babam bence Ember Lane'deki bir ızgaranın ardından, kırmızı bir posta kutusunun izlenebileceğini keşfettiğimizi söylememizle fikrini değiştirmez."

"Böyle anlatınca kulağa daha da aptalca geliyor," dedi Peter. "O halde akşama kadar bekleyeceğiz. O zamana kadar hoşçakalın."

Ama babalarına son gelişmeleri anlatmadan önce, Pam enerjik bir şekilde Peter ve Janet'ı bulmak için bahçeye girdi. Barbara hemen arkasındaydı.

Peter ve Janet birlikte bahçeyi suluyorlardı. Pam önlerine atıldı.

"Peter! Janet! Ne düşünüyorsunuz? Biz MKX'İ gördük!"

Janet elindeki ibriği yere bıraktı ve irkildi. Peter da heyecanla kulaklarını açmıştı.

"Kimmiş? Onu gördünüz mü?"

"O biri değil. Tam aksine bir yük arabası!" dedi Barbara. "Pam ve ben birlikte evlerimize dönüyorduk ve posta kutusunun yanına yanaşan posta arabasını gördük,

bilirsiniz şu kırmızı, posta arabalarından hani."

"Ve plakası MKX'ti!" diye heyecanla söyledi Pam. "MKX 102. Ne düşünüyorsunuz? MKX'i görünce gözlerimize inanamadık. Eminim Jeff'in söylediği şey buydu - bir posta arabası, MKX."

"Ama MKX plakalı bir sürü araba vardır," dedi Peter. "Bir sürü."

"Tek bir bölgede değil," diye cevap verdi Pam. "Mahallede daha önce hiç MKX plakalı bir araç gördüğümü hatırlamıyorum. Plakalara hep dikkat ederim; bir gün içinde Z harfi olan bir plaka görebilecek miyim diye hep bakar dururum. Henüz göremedim de. Peter! O adamların Jeff uyurken bahsettikleri şey o posta arabası olmalı."

Peter bahçedeki banka oturdu. "Sanırım haklısın. Parçalar yerine oturmaya başlıyor. Şimdi açıklamaya çalışalım." Oturdu ve çatık kaşlarla düşündü. "Evet, belki de o araba, içindeki bir sürü kayıtlı kutuyla Ember Lane'e gidiyor. Postacı kırmızı posta kutusuna mektupları almaya gidecek."

"Evet! Evet!" dedi Pam. "Ve birisi postacıyı kutunun kilidini açıncaya kadar ızgaranın ardından izleyip tam arkası arabaya dönükken diğerine haber verecek ve..."

"Ve diğeri de işareti alır almaz arabaya koşup postacı geri dönene kadar gaza basacak!" diye bağırdı Janet, Pam'in lafını ağzından alarak.

"Tamam, şimdi kesinlikle babama söylemeliyim," dedi Peter heyecanla. "O posta aracının plakasını görebilmeniz ne de büyük bir şans. İyi iş! Biz gerçekten harika bir 'Gizli Topluluk'uz. Her defasında başarılı olmayı biliyoruz!"

"Ve üstelik de bu gizemin başarısızlığımızla bittiğini sanmıştık!" dedi Janet. "Bakın, babam orada. Hadi gidip söyleyelim."

Peter'ın babasının etrafı bir anda keşfettikleri şeyi paylaşmak için yanıp tutuşan, dört heyecanlı çocukla çevrildi. Bu defa buldukları şey GERÇEKTEN ÖNEMLİYDİ!

Peter'ın babası onları dikkatlice dinledi. Ağzını büzdü ve kafasını kaşıyarak parıltılı gözlerle çocuklara baktı. "Tamam, tamam. Bu defa gerçekten zor bir macera. Çok beceri gerektiren bir durum hem de! Bu konuda bir şeyler yapacağım."

İçeriye girdi ve polis memurunu telefonda arayıp gelmesini rica etti. "Sizinle paylaşmam gereken önemli bir hikâye var," dedi. "İnanır mısınız bilemiyorum ama kesinlikle bir duymalısınız."

Ve on dakika içerisinde güleryüzlü polis memuru gelmiş ve bahçede oturmuş, çocukların hikâyesini dinliyordu.

Hikâye bitince Peter'ın babasına baktı. "Bu önemli bir gelişme," dedi. "Son günlerde birçok posta arabası hırsızlığı oluyor. Bu defa kahraman Gizli Yediler sayesinde çete başını yakalayabiliriz sanırım!"

Çok Gizli

Polis memuru gitmek için ayağa kalktı. Çocuklar etrafını sardı. "Bize ne yapacağınızı söyleyin! Söyleyin bize!"

"Tüm bunları başkalarıyla da paylaşacağım," diye yanıtladı polis memuru, dört çocuğa da gülerek. "Bana hazırlık yapmak için vakit vermediniz, biliyorsunuz! Her şeyin yarın olacağını söylüyorsunuz!"

"Ne yapacağınızı nasıl bilebilirsiniz ki?" diye sordu Pam. "Birtakım olaylar olacağını bulmak bizim işimiz, ama gerisinin nasıl geliştiğini göremeyecek miyiz yoksa?"

"Size yarın sabah onda haber veririm," dedi iri cüsseli polis memuru, göz kırparak. "Gizli topluluğunuzu yarın barakada bir toplantıya çağırın. Ben sizi gelişmelerden haberdar edeceğim!"

O akşam tüm Gizli Yediler üyeleri çok heyecanlıydı. Hatta o kadar ki, aileleri uyumak için hiç yataklarına gitmeyeceklerini sandılar. Colin, George ve Jack son olan bitenleri de diğerlerinden öğrendikten sonra, ne kadar da harika bir iş çıkarttıklarını düşünerek güzel bir gece geçirdiler.

"O halde yarın saat sabah onda barakada toplanalım," dedi Colin. "Şifreler ve her şey gerekli. Ve sizin de anladığınız gibi polis memurunun bize söylediği şeylerin BAŞKA HİÇ KİMSEYE söylenmemesi gerekiyor."

"Elbette," dedi herkes.

Ertesi sabah, polis memuru dışında herkes saat ona beş kala barakaya gelmişti bile. Polis ise tam saat onu gösterdiğinde geldi.

"Onu şifresiz içeri almalıyız," dedi Peter. Ama Janet yüksekçe sormuştu bile. "Şifre lütfen!"

Polis memuru barakanın dışında güldü. "Tamam," dedi. "Ne olduğunu bilmiyorum ama aklıma şu anda gelen, tam da size uygun bir kelime var, o da -MACERA!" dedi.

"Doğru!" diye herkes birden keyifle bağırdı ve kapı aralandı. İçeride polis memuruna da oturması için büyük bir kutu verildi. Polis memuru içerideki herkese gülen gözlerle baktı.

"Bu GİZLİ," dedi ve devam etti. "Çok gizli hem de. Gerekli soruşturmayı yaptık ve bu akşam postacı mektupları kırmızı kutudan almak için Ember Lane'e geldiğinde bir hırsızlık yapılabileceğinin mümkün olduğunu gördük. Postacı akşam her zamanki

saatinde arabasındaki posta yığınlarıyla yola koyulacak."

"Hmmm!" dedi Pam. "Tam düşündüğümüz gibi!"

"Şimdi yapacağımız şu," dedi polis. "Postacı hiçbir şey yokmuş gibi arabasına bindikten sonra her zamanki yere park edecek. Posta kutusuna gitmek için yolu geçecek ve kutunun kilidini açacak. Bu arada arkası arabaya dönük olacak."

"Evet," dedi Yediler, gerisinin nasıl olacağını sabırsızlıktan bekleyemeyerek. "Sonra?"

"Sonra ızgaranın arkasındaki adam büyük bir ihtimalle diğerlerine haber verecek," dedi polis memuru. "Bir anda arabaya koşup sürücü koltuğuna geçeceklerdir. Muhtemelen iki kişi olacaklardır."

"Ama bunu yapmalarına izin mi vereceksiniz?" diye sordu Pam. "İçerideki tüm mektuplarla!"

"Mektuplar içeride olmayacak," dedi polis memuru. "Onların yerine altı polis memuru aracın içerisinde gizleniyor olacak. Ve iki adam aracı park ettikten sonra, yük vagonunun kapılarını açtığında epey bir şaşıracaklar."

Yediler hep birden hayretle polis memuruna bakarak bağırdı.

"Ve ızgaranın altından işaret eden adam da, yeraltındaki odadan çıktığında dışarıdaki koridorda kendisini bekleyen iki polis memuruyla karşılaşacak," dedi iri polis. "Çok ilginç, sizce de öyle değil mi?" "Lütfen, LÜTFEN! Biz de bir yerde olup bitenleri izleyemez miyiz?" diye sordu Peter. "Unutmayın ki, biz olmasaydık, hiçbir şeyden haberiniz olmayacaktı."

"Pekâlâ, dinleyin bakalım," dedi polis memura, sesini kısıp her şeye bir kat daha heyecan katarak. "Ember Lane'de Mark Donnal'ın Yeri diye bir mağaza var. Bu mağazanın yolun arka tarafındaki Petton Yolu'nda bir girişi daha var. İçeri bir bir girdiğiniz takdirde kimse yedi çocuğa bir şey söylemez. Siz de mağazanın önündeki Ember Lane'e bakan pencerelerden tüm olan biteni izleyebilirsiniz. Üstelik size tam da istediğiniz odaya kadar eşlik edecek biri olmasa çok da şaşırırım,"

Her bir Gizli Yediler üyesi polis memuruna ayrı ayrı sarılmak istedi ancak tam o anda adam ayağa kalktığı için kimsenin bunu yapmasına fırsat kalmadı. Gülerek polise baktılar.

"Teşekkür ederiz! Her şey çok olağanüstü! Ailelerimiz izin verirse, kesinlikle orada olacağız."

"Bence iyi olacağınızdan emin olabilirsiniz," dedi polis memuru ve toplantıdan ayrıldı.

"PEKÂLÂ!" dedi Peter çevresine bakarak. "Bu harika. En önden yerlerimiz hazır."

"Evet. Ama yine de en heyecanlı yerini kaçıracaksınız. Adamların kapıları açıp da, polislerle anı yani!" dedi Jack.

"Boş ver, yine de bir sürü şey görmüş olacağız!" dedi Peter, "Jeff'in nerede olduğunu merak ediyorum. Bence Bay Tizer onu tezgâhladıkları iş tamamlanıncaya kadar bir yere kilitledi. Zavallı Jeff'e ne olacağını gerçekten merak ediyorum."

Janet'in kucagındaki kedi miyavladı. Bacağı artık iyileşmişti ve artık şişman, oyuncu bir kedi olmuştu. Janet onu bir güzel kucakladı.

"Zavallı Jeff seni özliyordur," dedi. "Üzülme, belki onu bir şekilde bulabilirlerse, yeniden yanına dönebilirsin."

"Keşke akşam olsaydı," dedi George ayağa kalkarak. "Zaman hiç geçmeyecekmiş gibi!"

Ama geçecekti ve beraberinde de heyecanlı bir akşam getirecekti üstelik!

Heyecanlı Son

Yediler günün geri kalanını ağaç evlerinde konuşarak geçirdiler. Scamper her zamanki gibi kulübesindeki yerini aldı ama gelen geçen olmadı. Çocuklar heyecandan yerlerinde duramıyordu.

Saatler altı buçuğu gösterdiğinde bir bir Ember Lane'e yollandılar. Topluca gitmemelerinin dikkatleri üzerlerine çekmemek için daha akıllıca olacağını düşündüler. Petton Yolu'ndaki Mark Donna'nın Yeri'nin arka girişini buldular ve basamaklardan çıktılar. En üst basamağa ulaştıklarında kapı yavaşça açılmaya başladı. Her şey ne kadar da gizemliydi!

Ama arkasında, nöbet tutan bir polis memuru vardı. İçeriye girerlerken memur hepsine tek tek güldü ve tozlu koridorlardan onları ön taraftaki küçük bir odaya aldı.

"Burada kırmızı posta kutusu harika görülebiliyor," dedi Janet, Peter'a. "Tüm olanları görmeliyiz. Acaba işareti verecek adam ızgaranın ardında mı, çok merak ediyorum."

Polis memuruna sordular. Adam kafasını salladı. "Evet, şu anda orada. Onu yeraltındaki odaya girerken izledik, işareti verebilmek için beyaz bir mendil taşıyor.

Kapının dışındaki dolabın içerisinde iki polis memuru onu bekliyor!"

Tüm bunlar çok ama çok heyecan vericiydi! Çocuklar yerlerinde zor oturuyordu. Saat yedi oldu, on geçti... yirmi geçti... yirmi beş geçti...

Kilisenin çanı saatin yedi buçuk olduğunu haber verdi. Yedi buçuk! Tam zamanı!

Her şey çok ani ve çabucak oldu. Bir arabanın motor sesi duyuldu ve köşeden kırmızı posta arabası görüldü, MKX 102. Postacı durdu ve dışarıya çıktıktan sonra, yanına bir çuval alıp posta kutusuna doğru hızlıca gitti. Kilidini açtı, arkası arabaya dönüktü.

Bir anda iki adam arka taraftaki bir yoldan çıkageldi ve son sürat arabaya koştular. Ember Lane'de postacıdan başka kimse yoktu. Tüm çalışanlar çoktan evlerine gitmişti bile.

Ama birçok izleyen iki adamı görmüştü. Yediler nefeslerini tutarak olanları izledi. Ve polisler de aynısını yaptı. Ve ızgaranın ardındaki işareti veren adam da.

Yediler'in konuştuğu polis memuru da izleyenler arasındaydı!

Adamlardan biri sürücü koltuğuna, diğeriye yanındaki yolcu koltuğuna yerleşti. Motorun çalışma sesi yeniden duyuldu ve araç son sürat köşeden dönüp kayboldu.

Postacı sakince döndü. Hiç şaşırmaşa benzemiyordu. O da sırrı bilenlerdendi. Çocuklar durdukları yerde heyecandan hop oturup hop kalkmıştı. Birkaç polis memuru daha garip binalardan çıkıp birbirleriyle konuştu. Ve aşağıdan bir ses geldi.

"İşaretçi yakalanmış olmalı!" dedi Peter. "Bahse varım öyle!"

Elbette ki öyleydi. Adam yeraltındaki odadan direk olarak dışarıda kendisini bekleyen polislerin kolları arasında çıktı. Ve işte bu Bay Tizer'ın ta kendisiydi!

Ama akşamın heyecanı henüz bitmemişti! Daha aradan yarım saat geçmeden posta aracı geri geldi ama bu defa içindekiler üniformalı polis memurlarıydı. Araçta iki adam daha vardı. Çocuklar izlerken aracın kapıları açıldı ve arkadan iki adamı sımsıkı kavramış dört polis memuru daha çıktı.

"Onları kolayca yakaladık," dedi odada çocuklarla bulunan polis memuru. "Yakında bir yere park etmiş olmalılar. Kapıları açtılar ve hayatlarının sürpriziyle karşılaştılar. Ve işte şimdi yine amirimizle görüşmek zorundalar!"

Tüm bu olanlardan sonra eve geri dönmek ne kadar da zordu. Tüm sahneyi görebilmek ne kadar da müthişti ama sonrasında eve geri dönmek bir o kadar sıkıcıydı!

Yediler gördükleri olayı yeniden konuşarak yemek için Peter'ın evine gittiler. Heyecandan başkalarının söylediği hiçbir şeyi duymadılar. Ve evde kendilerini bekleyen biri vardı: Jeff! Kedisi yeniden kollarındaydı. Jeff biraz korkmuş gibiydi ama mutluydu.

"Merhaba," dedi. "Polis artık her şeyden haberdar, değil mi? Amcamın evine geldiler ve beni buldular. Amcam beni tavan arasına kilitlemişti. Artık oraya geri dönmek zorunda değilim."

"Peki, ne yapacaksın?" diye sordu Peter.

"Şimdi annemi bulmaya çalışıyorlar," dedi Jeff, kedisini kucaklayarak. "Size söylemiştim, hangi hastanede olduğunu bile bilmiyorum. Bulunana kadar burada kalacağım. Annen kalabileceğimi söyledi yani."

Jeff temiz ve saçları taranmış vaziyetteydi. Peter'ın annesi onun için üzülmüş ve polisler onu eve getirdiğinde elinden geldiği kadar yardımcı olabilmek istemişti. Şimdi Jeff de Yedilerle birlikte kahvaltı edecekti. Çok da mutluydu.

Telefon çaldı ve Peter'ın annesi cevapladı. Bir süre sonra gülerek geri geldi.

"Anneni haber vermek için aradılar, Jeff," dedi. "Şimdi daha iyiymiş! Yarın hastaneden çıkıyor ve eve geri dönüyor. Sen de onu karşılamak için orada olacaksın!"

Jeff'in gözleri doldu. Tek bir kelime bile edemedi. Kedisini öylesine sıkıca tuttu ki, kedi miyavladı. Yediler'e döndü ve sonunda konuştu.

"Tüm bunlar sizin sayenizde oldu!" dedi sevinçten kekeleyerek. "Her şey sizin sayenizde oldu. Ağaç evinizi bulduğum için çok mutluyum. Sizi bulduğum için çok mutluyum. Siz harika bir gizli topluluksunuz. Dünyadaki en iyisisiniz hem de!"

"Pekâlâ, biz de kendimizi bu gece çok daha iyi hissediyoruz," dedi Peter, Jeff'e gülerek. "Öyle değil mi, yaşlı Scamper? Sen de bizim iyi bir gizli topluluk olduğumuzu düşünmüyor musun? Ayrıca daha bir sürü macera peşinde koşmanız gerektiğine katılıyor musun?"

"Hav," dedi Scamper ve kuyruğunu yere vurdu. "HAV!"

Aferin Gizli Yediler! Yeni maceranızla yakında görüşmek üzere.

Gizli Yedileri okumaya doyamadıysanız, bir sonraki maceranın başlangıcını okumak için sayfayı çevirin...

GİZLİ YEDİLER İZ PEŞİNDE

Gizli Yediler Toplanıyor

Anne içebileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Janet. "Bir de yemek için atıştırmalık bir şeyler?"

"Ama kahvaltınızı daha yeni bitirdiniz!" dedi annesi şaşırarak. "Ve her biriniz ikiye sosis yediniz üstelik. Henüz acıkmış olamazsınız."

"Eee, bu sabah Gizli Yediler'in son toplantısını yapacağız da," diye karşılık verdi Janet. "Barakada. Okullar açıldıktan sonra toplantı yapmanın bir anlamı olmadığını düşünüyoruz. Heyecanlı olaylar olmuyor zaten."

"Noel tatili geldiğinde yeniden toplanacağız," dedi Peter. "Değil mi Scamper, eski dostum?"

Altın rengi spanyel kuyruğunu salladı ve havladı.

"Son toplantıya da katılmak istediğini söylüyor," dedi Janet. "Elbette gelebilirsin, Scamper."

"Öyle demedi ki," dedi Peter gülerek. "Toplantıda tıkınacak bir şeyler varsa, gelmek için can attığını söylüyor!"

"Hav!" diye onayladı Scamper ve patisini Peter'ın dizinin üzerine koydu.

"Size kendi limonatanızı yapabilmeniz için limon ve biraz şeker vereceğim," dedi anneleri. "Bunu yapmayı seviyorsanız, öyle değil mi? Ayrıca kilere gidip kutuda çörek kalmış mı diye bakabilirsiniz. Biraz bayatlamış olabilirler ama siz nasılsa aldırmazsınız!"

"Teşekkürler, anne," dedi Janet. "Hadi Peter. İşe koyulsak iyi olur, diğerleri de yakında burada olurlar!"

Birlikte kilere koştular ve Scamper da arkalarından nefes nefese geldi. Çörekler! Bayat ya da değil, Scamper da onları en az çocuklar kadar çok seviyordu.

Janet biraz limon aldı ve şeker için annesinin yanına gitti. Peter ise bayat çörekleri tabağa boşalttı ve Scamper'la birlikte barakanın yolunu tuttu. Janet limon sıkacağını ve büyük bir su şişesini yanına almıştı. Limonata yapmak gerçekten eğlenceliydi.

Barakanın kapısını açmak için ittiler. Üzerinde yeşil renkte G.Y. harfleri yazılıydı - Gizli Yediler!

"Gizli Topluluğumuz bir süreliğine ara verecek," dedi Janet, limonları sıkmaya başlarken. "Şu ana kadar hiç sıkılmadık, değil mi Peter?"

"Tabii ki hayır!" diye onayladı Peter. "Tüm yaşadığımız o maceraları ve heyecan dolu anları bir düşünsene! Ama bence tatile kadar toplantı yapmayacak olmamız iyi olacak. Tek sorun, Noel zamanında havanın erkenden kararması ve dışarıda eskisi kadar vakit geçiremeyecek olmamız."

"Evet, öyle olunca da hiçbir şey yapamıyoruz zaten," dedi Janet. "Hayır, Scamper, bu limon kabuklarını sevmezsin, seni aptal köpek! Bırak onları!"

Scamper ağzındakileri yere bıraktı. Gerçekten de kabukları sevmemişti. Dili dışarıda, yediğinden tiksiniyerek yere oturdu. Peter saatine baktı.

"Neredeyse gelirler," dedi. "Umarım bunun Noel zamanına kadarki son toplantı olmasına karşı çıkmazlar. En iyisi hepsinin rozetlerini alalım ve güvenli bir yere kaldıralım. Yapmazsak kaybediyorlar yoksa."

"Ya da Jack'in aptal kız kardeşi alır ve üzerine takar," dedi Janet. "Adı neydi, Susie mi? Susie'nin Jack'e yaptığı gibi, benim seni rahatsız etmemenden memnun musun, Peter?"

"Sen de bazen rahatsız edici olabiliyorsun," diye karşılık verdi Peter ve o anda gözüne, sinirlenen Janet'in fışkırttığı limon suyu kaçtı! "Ah, yapma işte şunu. Limon suyunun ne kadar çok yaktığını bilmiyor musun? Kes şunu, Janet!"

Janet durdu. "Limon suyunu ziyan etmesem iyi olur," dedi. "İşte biri geliyor."

Yolda ilerleyen birinin ayak sesleri duyulduktan sonra kapı çalındı. Scamper havladı.

"Şifre!" diye seslendi Peter. Doğru şifreyi karşı taraf söyleyinceye kadar asla kapıyı açmazdı.

"Soğan turşusu!" dedi diğer ses ve güldü.

Bu Gizli Yediler'in, Colin tarafından akıl edilen son şifresiydi. Annesi, son toplantıyı yaptıkları gün soğan turşusu yapıyordu ve fikir oradan çıkmış, herkesi güldürmüştü. Peter daha iyi bir tane buluncaya kadar şifrenin bu olabileceğini söylemişti.

"Rozetini taktın mı?" diye sordu Peter, kapıyı açarken.

Barbara dışarıda durdu ve gururla rozetini gösterdi. "Bu yeni bir tane," dedi. "Eskisi çok kirlendi, ben de bunu yaptım."

"Çok iyi," dedi Peter. "İçeriye gir. Bak, üç kişi daha geliyor."

Peter kapıyı kapattı ve Barbara, Janet'in yanındaki kutunun üzerine oturup limon suyunu karıştırışını izledi. Tak-tak-tak! Kapı yeniden çalınca Scamper havladı.

"Şifre!" diye seslendi Peter, Janet ve Barbara üçü birlikte.

"Soğan turşusu!" diye seslendi diğer taraftakiler hep bir ağızdan. Peter suratını astı ve kapıyı savurarak açtı.

"Size KAÇ DEFA şifreyi diğer insanların duyabileceği şekilde bağırmanın demeliyim!" dedi. "Şimdi duyma mesafesindeki herkes şifremizi öğrendi."

"Siz de hepiniz var gücünüzle ŞİFRE diye bağırdınız," dedi Jack. "Her neyse, kolayca yeni bir tane bulabiliriz." Jack, içeriye kendisiyle birlikte giren George'a yan yan baktı. "George şifrenin lahana turşusu olduğunu sanıyordu ve biz de ona öyle olmadığını söylemek zorundaydık."

"Tamam, tüm-" diye başladı Peter, ama kapı yeniden çalındı.

"Şifre!" diye sordu Peter.

"Soğan turşusu!" diye seslendi Peter'ın annesi ve güldü. "Tabii eğer şifre buysa! Size biraz ev yapımı nane şekeri getirdim. Son toplantınız şerefine."

"Hey. Teşekkürler," dedi Janet ve kapıyı açtı. Nane şekerlerini annesinden aldı ve Peter'a verdi. Annesi gidince Peter kaşlarını çatı.

"İşte gördünüz mü," dedi. "Neyse ki gelen annemdi ama şifreyi başka biri de kolayca duymuş olabilir. Şimdi, kim eksik?"

"Ben buradayım, sen, George, Jack, Barbara ve Pam," dedi Janet. "Colin eksik. İşte o da geliyor."

Tak-tak! Scamper hoşgeldin demek için havladı. Her bir G.Y. üyesini çok iyi tanıyordu. Colin şifreyi söyledi ve içeri girdi. Artık tüm Gizli Yediler oradaydı.

"Güzel," dedi Peter. "Otur, Colin. Janet limonataları koyar koymaz başlayacağız. Acele et, Janet!"